

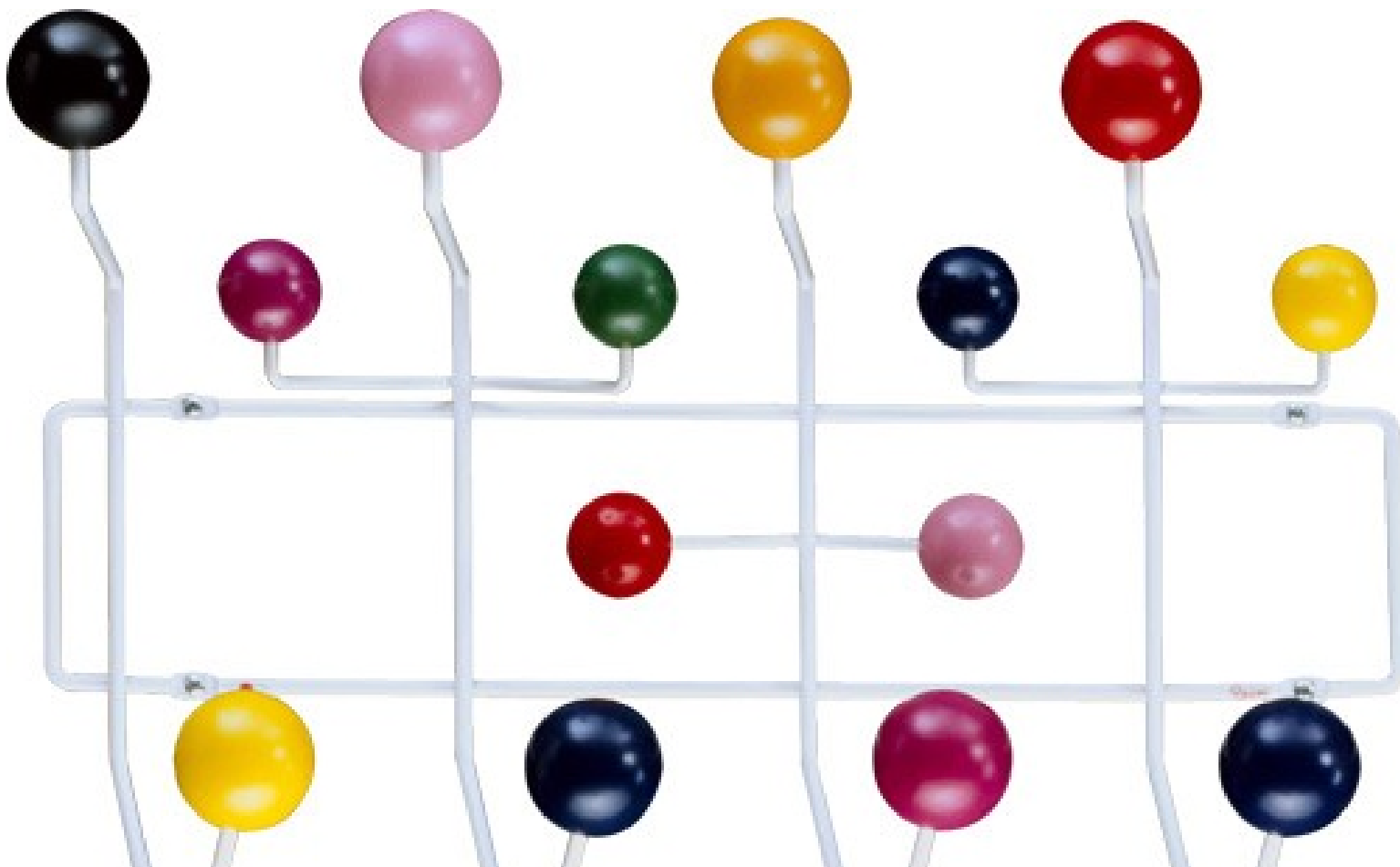
Vode počitka

MAJ - JUNIJ 2011

LETO 27, ŠT. 5-6

revija za
evangelijsko
duhovnost

iz urednikove skrinje

BOG, CERKEV, BIBLIJA – TO NI ZATE!

evangelijski namig

KDO JE MOJ BRAT?

pogrnjena miza

MORAM ALI HOČEM ODPUSTITI?

besede modrih

HVALA BOGU, DA BOGA NE POZNATE

prave steze

VRNITEV IZGUBLJENEGA SINA

skriti zakladi

VEDNO PIŠITE SVOJE NAČRTE Z NAVADNIM SVINČNIKOM

poživitev duše

STE PREZAPOSLENI?

olje maziljenja

KONFLIKT NUDI STARŠEM IN NAJSTNIKOM NOVE PRILOŽNOSTI

na zelenih pašnikih

PODPIRATE NAS Z MOLITVIJO

Gospodova dobrot

PREMAGATI STRAH – MOJA IZKUŠNJA

skriti zakladi

BOŽJA KISLA PEČENKA & ODPUSTITI ALI OZDRAVITI?

prepolna čaša

7 NAVAD NAJUSPEŠNEJŠIH KRISTJANOV

pripoved za otroke

POGOVORI V KNJIŽNICI (3)

-3-

PETER GOLOB

-4-

DR. DANIEL BRKIČ

-6-

DR. DANIEL BRKIČ

-9-

JOHN SHORE

-10-

MARIJA BARBORIČ

-14-

LEN M. ALLEN

-16-

BILL IN PAM FARREL

-18-

MARK GREGSTON

-20-

MAG. GARY CARLSON

-22-

ANONIMNO

-24-

LUDWIG SCHNEIDER

-26-

JENIFFER LACLAIRE

-28-

MIRA GRAHEK

Bog, Cerkev in Biblija – to ni zate!

Če koga sovražiš ali imaš do koga kakšno zamero, potem krščanski nauk ni zate. Kajti ta bi te hotel prepričati, da odpustiš krivice in pustiš preteklost za sabo. Vprašanje, če tako velika sprememba ne bi pokopala tvojega dostojanstva. Če torej želiš ohraniti svoj prav in ostati varno v zavetju svojih slabih izkušenj, potem ne prisluhni svoji vesti in ne odpiraj Biblije, saj odpuščanje ni zate.

Če imaš izoblikovan svoj slog življenja, ki ga ne menjaš za nobeno stvar na svetu, potem krščanski Bog ni zate. Ta bi namreč hotel imeti veto na tvoje slabe odločitve in prednostni glas, kadar gre za kaj krepostnega. Nikoli ne moreš biti neodvisen v svojem mnenju in vedno se lahko izkaže, da ima nekdo še boljšo idejo od tvoje. Zaradi tega bi se moral vedno posvetovati v molitvi, se prilagajati višjim standardom, skratka se sproti učiti. Vendar ti imaš svoje mnenje, svojo moralno in svoj pogled na stvari že izoblikovane in bržkone pravilne. Vpliv krščanskega Boga bi vse to spravil v skrajno neprijeten položaj, češ, kaj pa če si se kje zmotil, kaj pa če je kaj od tega laž? V glavnem, da se ne boš znašel v takšni kočljivi situaciji, ti priporočam, da ne priznavaš napak in ne prevzemaš krivde. Sam se znaš najbolje soočiti s svojimi problemi – in daleč od tega, da si gledaš čez prste. Res ga kdaj polomiš – kdo pa ne dela napak? Pač, tvoja usoda je tako hotela. Bog, ki bi ga moral prositi, da bi te potolažil, očitno ni zate.

Če si človek razuma in samo razuma, potem bi te Sveto pismo spravilo v veliko zagato. Zavoljo svojega miru te prosim, da ga ne bereš. Sveto pismo je namreč polno lepih obljub, ki se šele bodo zgodile, vendar ni povsem razloženo kako. Opisanih je veliko lepih stvari, ki jih človek v življenju prezre, če ne veruje Bogu, vendar pa pušča preveč odprtih vprašanj o tem, kako in zakaj naj bi se te

lepe stvari zgodile. Zaradi Svetega pisma bi začel dvomiti v svoje popolne odgovore in svoj razum in v svoje cilje. Da, to bi bilo nezaslišano, da bi se nekdo na tak prikrit način vtikal vate. Sploh zato, ker ne delaš nič slabega in ker pač priznaš, da si tak, kakršen pač si. Če bi veroval Bogu, bi ti to pomenilo, da si šibek, ampak to pa nisi. Ni ti potrebno podvomiti v svoje razlage, kajti vera, Biblija, Bog in te stvari pač niso zate.

Mogoče si zagrenjen. Beži stran od Cerkve! Druženje s prijatelji, ki imajo upanje, bi tvojo zagrenjenost ogrozilo. Biti v Cerkvi in poslušati, kako te ima nekdo rad, bi bilo zate mučno. Uživaš v svojem svetu, si individualist, si karierist, hočeš nekaj doseči, tudi na račun drugih, če je potrebno. Vse lepo, vendar Cerkev bi te spravila v veliko skušnjava, ki je najbrž ne bi prenesel. Zato se je izogibaj. Hotela bi te prepričati, da bi postal hvaležen in zadovoljen s tem, kar imaš, in da bi veliko več energije vlagal v posmrtni stvari. In da bi bil pri tem najbolj uspešen, če bi sodeloval z drugimi verujočimi s podobnimi nazori. Tvoji tekmovalnosti in grabežljivosti bi odklenkalo. Zato se upri Cerkvi, ki zagovarja kolektiv in sožitje. Imaš dovolj razlogov, saj si prebral veliko zgodovinskih knjig in si slišal veliko stvari, kako je Cerkev zlorabljala svoj položaj in se okoristila. Dobro si obveščen iz medijev, kaj se dogaja med duhovniki po svetu. Tvoja slika o Cerkvi je objektivna in poznaš resnico. Veš, da je Cerkev kriva in jo zato lahko postaviš na zatožno klopo. Zakaj bi ji dal še eno priložnost? Cerkev pač ni zate. Bog, ki takšno nikakršno Cerkev podpira, pa je lažen. Sam zagotovo bolje veš, kdo v resnici Bog je in kakšna bi prava Cerkev morala biti. Ta Cerkev in njen Bog pa pač nista zate, zato se jima lahko mirno odpoveš.

Če uživaš življenje in če ti tvoje zadovoljstvo pomeni vse, potem je vse v redu. Dokler se ne boš začel zanimati za vero

Peter Golob,
doktorski študent na
Teološki fakulteti v
Ljubljani in urednik
revije Vode počitka

in Sveto pismo, si lahko srečen. Kajti če bi začel verovati temu, kar piše v Svetem pismu, bi doživel brodolom. Kar naenkrat bi ugotovil, da nisi na pravi poti, če gledaš predvsem nase. Dobrobit drugega bi postala tvoj užitek, ne tvoja lastna dobrobit. Skrb in pomoč sočloveku, z vsemi sredstvi, ki jih imaš na razpolago, samo to bi postalo smiselno v tvojem življenju. Ugotovil bi, da si sebičen in da je edina hvalevredna drža – požrtvovalnost. Upri se temu razmišljanju, kajti ti si svoboden in ti poleg sebe ni potrebno nikogar upoštevati. Prav imaš, to Sveto pismo res ni zate, kajti tebi je bolj pomemben tvoj ego. Potrudi se, da ga ohraniš do konca, zagotovo te potem čaka kakšna posebna nagrada!

dr. Daniel Brkič,
evangelijski
duhovnik iz Novega
mesta,
superintendent
Evangelijske Cerkve
v Sloveniji in
profesor na
protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Kdo je moj brat?

dr. Daniel Brkič

Beseda »ljubezen« je najbolj zlorabljena in razvrednotena beseda in večina kristjanov sploh ne razume, kaj je biblična bit ljubezni, zato tudi ne razume, kaj pomeni vprašanje: »Kdo je moj brat?« Večina jih z besedo ljubezen manipulira za doseg svojih sebičnih interesov. Takšna ljubezen pa je vedno zlagana, neresnična, hinavska in preračunljiva.

»Če kdo pravi, da ljubi Boga, pa sovraži svojega brata, je lažnivec. Kdor ne ljubi svojega brata, ki ga vidi, ne more ljubiti Boga, katerega ne vidi.« (1 Jn 4,20) To izjavo mnogi potrjujejo z »amen«, vendar ne vedo, kaj Sveto pismo uči, ko sprašuje: »Kdo je moj brat?« Jezus na to odgovarja takole: »Tisti, ki izvršuje (uresničuje) voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, ta je moj brat, sestra in mati.« (Mt 12,50)

Ali so razdori in delitve znotraj Cerkve Božja volja? Ali je trganje in razbijanje občestva Božja volja? Jezus moli: »Oče, naj so vsi eno!« Je uporniški duh Božja volja? Je nespoštovanje cerkvenih avtoritet Božja volja?

Sveto pismo jasno pravi, da so strankarstva, razprtije, prepiri in razdori očitna dela mesa (Gal 5,20), nič drugačna od malikovanja, čaranja, nečistovanja in prešuštovanja ... Takšni se upirajo Bogu in Božji Cerkvi. Kdor se s takšnimi volkovi v ovčjih oblačilih družijo in z njimi sodeluje, jim s tem daje potuho, zato je sokriv največjega greha, ker jih s tem ne vodi v kesanje.

Elementarna izjava Svetega pisma je: »Bog je ljubezen!« To pomeni, da je troedini Bog občestvo, skupnost. Vsako razbijanje občestva pa ni Božja volja. »Če

vidiš ljubezen, vidiš presveto Trojico! Trije so: Tisti, ki ljubi (Oče), Ljubljeni (Sin) in Ljubezen (Duh, ki povezuje). In ne več kot trije« (Avguštin, De Trinitate, VIII, 8, 12). Zato celotno poslanstvo Cerkve temelji na ljubezni: oznanjevanje Besede (kerigma) s pričevanjem (martyria), obhajanje zakramentov (leiturgia) in služenje (diakonia).

Božja »agape« ljubezen je svobodna, zastonjska, darovajska in zvesta. Ni pa brezpogojna, sicer ne bi bil nihče pogubljen v peklu ločenosti od Boga ljubezni. Potem ne bi bilo kesanje Božji pogoj za odpuščanje naših grehov.

Resnična ljubezen vsebuje resnico. Brez resnice je ljubezen prazna, je le sentimentalna. Je plen čustev, zlorabljenih in popačenih besed. Je emotivna, senzualna, zlagana, interesna, sebična, hinavska, igrana, ne pa darovajska. Daruješ pa lahko samo bližnjemu, drugemu, kajti vse ostalo je sebični egoizem in narcisoidnost, ne pa odnos ljubezni.

»Ljubezen naj bo brez hinavščine (anypokrites – brez gledališke maske). Odklanjajte zlo, oklepajte pa se dobrega. Drug drugega ljubite z bratovsko ljubeznijo. Tekmujte v medsebojnem spoštovanju.« (Rim 12,9-10)

V začetku je bil Bog - ljubezen - in zaradi ljubezni je vse nastalo (ex plenitudine). *Ustvarjeni smo iz ljubezni. Mi nismo bili ustvarjeni zato, da bi ljubili Boga, ampak da bi Bog ljubil nas.* (C. S. Lewis) Zakaj? Saj mi itak ne bi mogli ljubiti Boga, če nam on ne bi sebe podarjal. »V tem je ljubezen: ne, da smo mi ljubili Boga, temveč da je on nas ljubil.« (1 Jn 4,10) Naša ljubezen je odziv, ne pa pobuda.

Potem pa smo v svobodni želji, da bi spoznali razliko med dobrim in zlom, podvomili v Božjo ljubezen. Greh je dvom v Božjo ljubezen, je zavrnitev Božje ljubezni. Da pa bi lahko Boga ljubezni spoznali, je Bog poslal učlovečeno ljubezen – Sina Jezusa Kristusa, pravega Boga in pravega človeka.

Troedini Bog – občestvo svete Trojice – je model čiste ljubezni – biti v drugem, se izročiti in darovati brez rezerve drugemu. Trinitarična (trojiška) ljubezen Očeta, Sina in Svetega Duha je perihoreza - prežemanje, prešinjanje, osrečevanje drugega, darovanje drugemu, prebivanje v drugem. Vse, kar zanika ljubezen, je zlo. In vse, kar vključuje ljubezen, je dobro.

Ljubezen do Boga pa lahko preverimo edino z ljubeznijo do človeka. Ampak, kdo je moj brat? Ljubiti moram vsakega, kajti sovražnika ljubim tako, da mu želim, da se spreobrne. Tudi Oče ljubi izgubljenega sina, a mu ne daje potuhe, ampak čaka na kesanje in na sinov povratek domov. Zato Sveto pismo pravi: »Krivoverca, razkolnika opomni ..., da se spreobrne!« Ljubezen ni potuha in sprenevedanje, kajti prava ljubezen je občestvena in vedno živi v skupnosti, ne pa v ločenosti in razdeljenosti.

Prava ljubezen ne išče svojega (1 Kor 13,5), vsak razkolnik in upornik pa išče svoje pravice, svojo voljo in se ne podreja. Pripravljen ti je dati vse, samo sebe ne. **Ljubiti pa pomeni podarjati sebe, ne pa kar imaš**, sicer revež ne bi mogel nikoli ljubiti, ker nima, da bi kaj daroval. Ljubezen ni miloščina, ampak samopodarjanje, zato se Bog neprenehoma podarja.

Ljubiti pomeni tudi pripadati. »Bog je ljubezen, zato tisti, ki živi v ljubezni, živi v Bogu in Bog živi v njem.« (1 Jn 4,16) To pomeni: »Bog je občestvo, zato tisti, ki živi v občestvu, živi v Bogu in Bog živi v njem.«

Kdo je moj brat? Ko so v času lakote prišli v Egipt Jožefovi bratje, Jožef ni bil več naiven, da bi jim takoj, ob prvi besedici, solzici, nasmehu in poljubčku padel v objem, ampak je čakal, da so spoštovali njegov položaj kot avtoriteto.

Jožef jih ni sovražil. Toliko jih je ljubil, da mu je pokalo srce, a se je raje v svojih solzah skrival pred njimi, dokler ni ugotovil, da so se spremenili (spreobrnil) in da kot bratje ne živijo več v ločenosti, ampak drug za drugega. Pred tem jih je razglasil za vohune, kajti vedel je, da hlinijo zaradi koristi in interesa. Vedel je, da jih meče na kolena lakota, ne pa srce. Ni bil še prepričan, ali jih lahko smatra za brate in da niso več razbijači očetove družine. Da niso več zveri, ki trgajo brata pri vodnjaku v Dotanu in ga prodajajo, zlorablajo, ponižujejo in izdajajo. Jožef jih ljubi tako, da jih vzgaja in disciplinira. Celó v zapor jih je spravil in večkrat postavil na testiranje.

Šele, ko vidi pretresljivo spremembo, da Juda ni več tisti Juda, kakršen je bil pri Dotanu, ampak da kot nov človek samega sebe zastavi za brata, se jim Jožef razodene. Šele potem, ko ni več laži, spletk, sovraštva, zavisti in ljubosumja, ampak bratska, iskrena, zavzeta in občestvena ljubezen, jim pravi: »Jaz sem Jožef, **vaš brat**, ki ste ga vi prodali v Egipt.« (1 Mz 45,4)

Kdo je torej moj brat?

Homilija

Moram ali hočem odpustiti?

dr. Daniel Brkič

*Apostoli so rekli Gospodu: »Pomnôži nam vero!«
(Lk 17,5)*

Prebral sem, da je nekdo obesil v svoj kozmetični salon reklamo: »Vstopite in osvežite svoj obraz!« Poleg pa je bila cerkev. Pastor je lastnika tega kozmetičnega salona prekašal s svojim plakatom, na katerega je napisal: »Vstopite in osvežite svojo vero!«

Zakaj so učenci prosili Gospoda, naj jim pomnoži vero? Ali zato, da bi delali čudeže, ozdravljali bolnike, izganjali demone in prerokovali? Ne. Iz konteksta vidimo, da jim Jezus govori o kesanju in odpuščanju: »Če tvoj brat greši (zoper tebe), ga pogrājaj, in če se skesa (spreobrne), mu odpusti. Če greši sedemkrat na dan zoper tebe in se sedemkrat obrne k tebi ter reče: 'Kesam se,' mu odpusti.« (Lk 17,3b-4) Takoj, ko so učenci to slišali, so rekli Gospodu: »Pomnôži nam vero!« (Lk 17,5) Zakaj? Zato, ker se je kesati in odpuščati težko.

Jezus jih takoj pouči, da ni pomembna količina vere – malo ali pa veliko vere – ampak kvaliteta vere. Drugače rečeno: Ni toliko potrebna **velika vera v Boga, ampak vera v velikega Boga!** Zato jim omeni kot primer seme, ki so ga Judje smatrali za eno od najmanjših semen – gorčično zrno. Potem pa z razlogom in premišljeno nadaljuje s primerom murve, ko pravi: »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej murvi: 'Izruj se s koreninami vred in se presadi v morje' in bi vam bila pokorna.« (Lk 17,6)

Jezus bi lahko uporabil za primer kako drugo drevo, na primer znano libanonsko cedro, ne pa murve. Rabini so namreč trdili, da so korenine murve tako močne, da ostanejo v zemlji še 600 let in jih je nemogoče izrjaviti in izpuliti. S to izjavo Jezus ne želi svojih privrženec zavajati, naj se ukvarjajo z nesmiselnimi rečmi, kakršno je prestavljanje murve v morje ali pa premikanje gorá. S to prisposodbo hoče povedati, da veri ni nič nemogoče, vendar – čeprav je vsemogočen – Bog nikoli ne dela nesmiselnih reči. Neponarejena vera mora biti vedno v okvirih Božje volje.

Jezus ne govori o veri, ki je v zvezi s čudeži, ampak v zvezi s kesanjem in z odpuščanjem. In to z odpuščanjem sedemkrat na dan. S tem Jezus ne pove, da osmič ni več treba odpustiti, ampak gre pri tem za tipično judovsko formulacijo v povezavi s Kajnovim in z Lamehovim maščevanjem (1 Mz 4,24). Na takšno Jezusovo izjavo pa so učenci rekli: »Pomnôži nam vero!« (Lk 17,5) Zakaj? Zato, ker je odpuščati težko. Kdor tega ne prizna, laže ali pa ne ve, kaj odpuščanje je.

Rabini so učili, da se sme odpustiti le trikrat, učenec Peter pa je bil velikodušen, ko je rekel, da je pripravljen odpustiti sedemkrat. Jezus na drugem mestu drobnjakarsko preračunljivost zavrne in pravi, da je treba skesancu odpuščati brezmejno. Zato uporabi živo prisposodbo, v kateri svoj nauk potrdi z dolgim deset tisočih talentov. Gre za tolikšno količino, ki si je ne dá zamisliti, saj je bil talent tedanja največja plačilna oblika denarja, deset tisoč pa tedanja največja grška številka med Judi. (Mt 18,21-24)

Če je vera veličine gorčičnega zrna dovolj, da izpuli močno korenino murve, ki bi sicer ostala v zemlji še 600 let, in lahko murvo presadi v morje, potem nam lahko vera – pa tudi če je majhna – edina pomaga, da premagamo svojo trdosrčnost, zagrenjenost, ošabnost, domišljavost, maščevanje in vse, kar nas ovira, da bi skesancu neštetokrat oprostili, če nas prosi odpuščanja. Odpuščati iz srca je težko, zato je potrebna molitev: »Gospod, pomnôži nam vero!« Ne za čudeže, ne za odrešenje, ampak za odpuščanje, kajti za to, da lahko nekemu odpustiš, je potrebna vera; posebno še, če greši zoper tebe ista oseba in to večkrat. Verniki evangelija prosperitete, tako imenovani »aleluja verniki«, ne razumejo, da se Jezus sprašuje, ali bo našel takšno vrsto vere na zemlji, ko pride? Zakaj? Zato, ker je kesanje in odpuščanje znak resničnih učencev; krivičnost in zakrknjenost src pa je ob koncu časov v porastu, zato je težje odpuščati.

Odpustiti – to je čudež! Večji kot premikati murve in gore. Večji kot ozdravljati bolnike. Cerkvni očetje so rekli, da je tisti, ki odpusti, večji od tistega, ki obuja mrtve. Če prosiš Boga za čudeže in če veruješ v čudeže, potem odpuščaj.

Hudič je vedno poražen, ko kristjan odpusti iz srca in ne dovoli, da v njem ostane stara in grenka korenina (kot

korenina murve – 600 let). Kdor odpusti, s tem najprej osvobodi sebe in ne le bližnjega.

Ali mora Jezusov učenec prav vsakič in vsakomur odpustiti?

Poenostavljeno tolmačenje Svetega pisma glede odpuščanja privede do bolečih in težkih posledic, ko se žrtvi z zahtevo, da mora odpustiti, povzroči še dodatne duhovne, psihične, fizične in moralne travme in občutke krivde.

Kesanje in odpuščanje mora biti svobodna odločitev, ki ne sme biti izsiljena niti vsiljena, niti nagovorjena ali naložena, ali pa iz kakega interesa, ko nekoga postavimo pred dejstvo. Da bomo lahko to naredili iz svobodnega srca kot naš dar, je potrebna molitev: »Gospod, pomnôži mi vero!« Pri tem gre za notranjo motivacijo zrele osebnosti in duhovno vzgojenega kristjana, kajti kesanje in odpuščanje ni nujnost, ni zapoved, ni pogojevanje in niso čustva.

Večkrat slišim grožnje: »Če si kristjan, moraš odpustiti! Če ti ne odpustiš, tudi Bog tebi ne bo odpustil! Če se ne pokesaš ali pa če ne odpustiš, boš končal v peklu! ...« Vendar takšne izjave niso biblično korektne.

Če se kesanje in odpuščanje predstavlja kot nekaj, kar se mora, je to legalizem, ne pa krščanstvo. Če pa se kesanje in odpuščanje predstavlja kot nekaj, kar je potrebno in dobro, pa je to moraliziranje in spet ne krščanstvo. **Kesanje in odpuščanje mora biti svobodna odločitev – dar.** Kajti, če se nekdo pokesa ali pa nekdo odpusti zaradi legalizma ali moralizma, ostane takšno kesanje in odpuščanje brez sadu – brez spremembe in brez trajnih rezultatov, ker ni iz srca. Kesanje in odpuščanje je poziv in ponudba, ne pa ukaz in obveza. To, da se lahko kesamo in da lahko odpustimo, je milost in zato dar. Če bi bilo drugače, učenci glede tega ne bi prosili: »Gospod, pomnôži nam vero, da bomo lahko skesancem odpuščali iz srca.«

Ali mora Jezusov učenec prav vsakič in vsakomur odpustiti? Učimo se od Jezusa.

Prvič. Kaj je naredil Jezus, ko je stal na tempeljskem dvorišču in ga očistil prekupčevalcev? Mi imamo predstavo o cerkvenem plavolasem Jezusu, ki je vedno blag, krotek, miren in ponižen, morali pa bi ga povezati tudi z nasiljem. Ni rekel: »Dragi verniki, vesel sem, da

ste se zbrali v tako velikem številu. Želim vam oznaniti Božje odpuščanje. Ker vam Bog vedno odpušča, vam moram to grozodejstvo odpustiti tudi jaz, čeprav ne soglašam s tem, da ste naredili iz svetega kraja razbojniško jamo ...« Nasprotno, bil je energičen vzdrževalec reda in avtoritete. Presenetil je celo tempeljsko stražo.

Drugič. Kaj je naredil Jezus, ko je stal pred velikim duhovnikom in je dobil udarec po licu? (Jn 18,23) »Jezus mu je odgovoril: 'Če sem napačno rekel, **izpričaj**, da napačno; če pa prav, **zakaj** me tolčeš?'«

Ni rekel: »V redu je. Je že dobro. Odpuščam ti to klofuto, ki si mi jo primazal!« Ali pa: »Ker sem vam za zgled, moram trpeti krivico za odrešenje sveta, zato sprejemam to klofuto in to neresnično izjavo!«

Nasprotno, branil je svoje dostojanstvo in ni sprejel tistega, česar ni bil kriv. Udarec ni bil tako močan, da bi mu povzročil kako poškodbo, ampak vseeno ni dovolil, da ga moralno in psihično ponižujejo. V evangeliju ga vidimo, kako sprejema aretacijo, bičanje, trnovo krono, muko in smrt, ne sprejema pa ene majhne klofute, zaušnice. Jezus ne odpušča vedno, sploh pa ne takrat, ko v tem ne vidi nobenega smisla za odrešenijski načrt.

Tretjič. Ko je Jezus visel na križu, je rekel: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« (Lk 23,34) Ta Jezusova izjava ni izjava njegovega odpuščanja kot to običajno govorimo v Cerkvi, ampak je prošnja njegovemu nebeškemu Očetu, Gospodu Bogu. Jezus prosi, naj Oče oprosti njegovim mučiteljem, čeprav bi pričakovali, da jim bo odpustil Jezus. Razlika je očitna!

Ko je Jezus to izgovarjal na križu, je bilo drugače kot takrat, ko je rekel hromemu: »Odpuščeni so ti tvoji grehi!« (Lk 5,20) ali pa grešnici: »Odpuščeni so tvoji grehi!« (Lk 7,48)

Mnogi rokopisi Jezusove molitve Očetu glede odpuščanja ne navajajo, kajti prepisovalcem se je zdelo nemogoče, da Jezus svojim krvnikom ne bi odpustil. Smatrali so tudi, da ta molitev Očetu ni bila uslišana, saj je prišla l. 70 po Kr. na Jude velika nesreča.

Vseeno pa, kdo ve, kakšna Niagara Božjega srda je bila zaustavljena ravno s to Jezusovo molitvijo na križu? V Jezusovi duši ni bilo jeze, sovraštva in maščevanja. Ljudje so v rimskem cesarstvu občudovali grobo silo in

moč, a ko slišimo, kako Jezus moli k svojemu Očetu, vemo, da je edini prostor za grobost in nasilje le v peklu. (Morgan)

Zato ne vršimo nad nekom nasilja na račun Svetega pisma, kajti če se kdo kesa ali pa kdo odpusti pod pritiskom, je to nasilje, ne pa dar srca. Jezus na križu ve, da se krvniki sploh ne kesajo in ga ne prosijo za odpuščanje, ampak še naprej počenjajo v svoji zlobi grozodejstva. Zato Jezus svojo »nemoč« spreminja v molitev in svojo odgovornost do odpuščanja prestavlja na Boga, svojega Očeta. Njegova molitev na križu je natanko to, o čemer govorimo: »Oče, pomnži mojo vero!« **Jezus v tem trenutku ne sovraži, ampak ljubi, vendar vseeno ne more iti proti svoji človeški naravi**

Četrtrič. Tudi izjavo v molitvi očenaš je treba pravilno tolmačiti: »Odpústi nam naše dolgé, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.« (Mt 6,12) Bog ni pogojen z našim odpuščanjem, ni odvisen od našega razpoloženja oziroma dobre ali pa slabe volje. »Dolgoví« predstavljajo običajen aramejski naziv, ki je v rabi za »greh« in dobesedno pomeni »denarni dolg«. Evangelist Luka tako v očenašu zapiše grški način razmišljanja in uporabi naziv za »greh« (Lk 11,4), ki označuje prestopok, zadetek v prazno oziroma krive, napačne korake: »... in odpústi nam naše grehe, saj tudi sami odpuščamo vsakomur, ki nam je dolžan ...« (Lk 11,4).

Božje odpuščanje ni odvisno od našega predhodnega odpuščanja drugim, kajti pri Mateju se aramejski preteklik povezuje z dramatičnim aoristom v smislu sedanjika. Zato je Lukina verzija idiomatsko pravilna, Matejeva pa je izrazito semitska. (Jeremias) Skratka, pri vsem tem ne gre za označitev časovnega zaporedja, ampak za nauk, da odpuščanje ni enosmerno dejanje. Učenčeva molitev, ki ne vključuje odpuščanja drugim, je neiskrena, hinavska in neodgovorna. Če vernik ni pripravljen odpustiti drugim, kako lahko pričakuje, da ima skupnost s svojim Očetom, ki mu je brezplačno odpustil vse njegove grehe? (W. MacDonald)

Končno, izjava v očenašu glede našega odpuščanja drugim, da bi tudi Bog nam odpustil, ni moralna obveza, niti ne gre za izsiljevanje ali pa za zapoved. Kajti pri tem ne gre za vrsto trgovine z Bogom. Videti je, kot da je dejanje Božjega popolnega odpuščanja odvisno od

človeškega nepopolnega delovanja, kar bega in plaši vernike, saj Jezus to še enkrat ponovi, ko pravi: »Če pa ljudem ne odpustite, tudi vaš Oče ne bo odpustil vaših prestopkov.« (Mt 6,15) Takšna izjava potrjuje možnost, da celo Bog ne odpušča vedno in vsakomur in da nam nalaga nekaj, česar se sam ne drži.

Vse je odvisno od grškega veznika »**kakor**«, ki (lahko) označuje recipročnost Božjega in človeškega odpuščanja: »In odpústi nam naše dolgé, **kakor** smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom ...« (Mt 6,12) Strokovnjaki so ugotovili, da gre za napako interpolacije prepisovalcev (J. C. O'Neill), saj je šlo v izvirniku za **dve ločeni molitvi**: »Odpústi nam naše dolgé« in »Mi prosimo (molimo) odpuščanje za naše dolžnike«, po vzoru Jezusove molitve na križu: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo!« Težava je v tem, da ima končna oblika, ki jo je Cerkev sprejela in potrdila kot merodajno kanonsko inačico, tekst, ki je (lahko) dvoumen in ga molimo v očenašu.

Luka, pisec tretjega evangelija, ki je očenaš zapisal kasneje, pa je očitno videl v tem problem, zato je očenaš priredil v razumljivejšo obliko (glej Lk 11,4), saj je pisal za kristjane iz poganstva. (J. A. Fitzmayer) Tako je prikazal, da človeško odpuščanje ni pogoj za dosego Božjega odpuščanja, saj ne gre za pogodbeno razmerje, ker bi bilo to v nasprotju z Božjo naravo, ampak gre vedno za zavezo. Bog je svoboden v svojem delovanju odpuščanja, kakšno korist bomo imeli od tega mi, pa je odvisno od nas samih.

Odpuščanje ne izhaja od nas ljudi, ampak od Boga, saj je njegovo odpuščanje primer in vzor, kako moramo mi odpuščati. »Bodite drug do drugega dobrosrčni in usmiljeni ter drug drugemu odpuščajte, **kakor** je tudi vam Bog milostno odpustil v Kristusu.« (Ef 4,32) »Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kateri kaj pritožiti proti kateremu. **Kakor** je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte.« (Kol 3,13)

Jasno je, da se za **merilo** odpuščanja postavlja Kristusovo odpuščanje nam, ne pa obratno. Jasno pa je, da je potrebno odpuščati iz srca. To vidimo iz Jezusove prilike (Mt 18,21-35), kjer pravi: »In njegov gospodar se je razjezil in ga izročil mučiteljem, dokler mu ne bi

povrnil vsega dolga. Tako bo tudi moj nebeški Oče storil z vami, če vsak **iz srca** ne odpusti svojemu bratu.« (vrstica 34-35) Pri tem ne gre za opis neusmiljenega Boga, ki ne odpušča, ampak je poudarek na tem, da moramo odpuščati iz srca, kajti vse drugo je dlakocepski legalizem ali pa nališpani moralizem.

Kritična misel

Hvala Bogu, da Boga ne poznate

John Shore

Vsi sovražimo dvom in negotovost v naših življenjih. Kar si v naših življenjih želimo, je varnost. Hočemo vedeti, da je vse v redu, ne pa upati oziroma se spraševati, ali je res tako.

Bolj kot nam je nekaj pomembno, večjo gotovost si o tem želimo. Kaj pa je tisto, kar večina izmed nas uvršča med tiste stvari, kjer jasno hrepenimo po maksimalni meri gotovosti? – Mi, seveda!

Da bi se počutili karseda pomirjeni glede samih sebe, potrebujemo vsakršno racionalno in čustveno varnost, ki jo lahko premoremo, glede naslednjih treh reči:

1. Globlja slika. Bog, ni Boga, kateri Bog itd. Vsakdo potrebuje (in sleherni oseba na en ali drug način sebe nenehno postavlja v) Višjo stvarnost.
2. Naši odnosi z drugimi. Komu smo všeč? Kdo nas ima rad? Zakaj? Zakaj ne?
3. Življenje po smrti. Kaj za Božjo voljo se bo zgodilo z nami po tem, ko umremo?

To so stalne velike tri skrbi v življenju. Iz teh treh skrbi sledijo sledeča vprašanja: Kaj se je dogajalo, preden sem prišel na svet (vprašanje o Bogu); kaj se dogaja v času, ko sem tu (vprašanje o družbi); kaj se bo zgodilo z menoj po tem, ko me več ne bo tu?

Preteklost, sedanost, prihodnost. V to je bolj ali manj zajeto vse, kar nam sploh zares kaj pomeni. Kaj pa priskrbi dokončne odgovore na vse te tri kritične, doživljenjske skrbi? Religija! Oseba, ki veruje v bistvena načela neke veroizpovedi oziroma religije, avtomatično dobi odgovore praktično na vsa tri največja vprašanja v svojih ali v življenjih drugih ljudi.

Iz vsega zapisanega je jasno, da je vsako kesanje in odpuščanje stvar spreobrnjenja srca. Kesati se in odpustiti je težko, zato moramo tudi mi moliti kot učenci: »Gospod, pomnôži nam vero, da bi lahko odpuščali!« Gre za vero za odpuščanje, ne pa za vero za čudeže.

In to, prav to, je razlog zakaj se petindevetdeset odstotkov ljudi trdno drži ene ali druge religije. (Že ateistični verski sistem je utemeljen na čisti veri – ampak pustimo zdaj to.) Religija tolaži ljudi v teh velikih in pomembnih stvareh, v katerih vsakdo izmed nas potrebuje tolažbo.

Kristjani pravimo, da smo rešeni. To je točno to, kar mislimo: bili smo rešeni strahu. Jezus je Bog, ki je prišel na zemljo zaradi enega samega razloga, ki je pomagati nam zares razumeti, da ne rabimo živeti v strahu in z dvomi o tem, kdo je Bog, kako naj bi živeli in kaj se bo zgodilo z nami po smrti.

In kako lepo, zares lepo je to. Vseeno pa gredo tukaj stvari malo v drugo smer. Bodisi da smo rešeni ali ne, kar se zgodi, je naslednje. Našo nenehno, nagonsko težnjo po tem, da moramo biti absolutno, stoodstotno prepričani o vsem, postavimo na čelo tega, kar verjamemo o Bogu.

Konec koncev moramo biti glede stvari, ki se tičejo Boga, povsem prepričani. Če nismo, pričnejo vsi naši dragoceni obrazci gotovosti razpadati.

To pravzaprav pomeni, da si v resnici ne želimo Boga, ki je skrivnosten. Ker ni možno, da bi bili zadovoljni s tem, da bi bili v celoti odvisni od nečesa, čigar sama narava je globoko skrivnostna. To nam ne zadostuje. Nikoli nam ni. Nikoli nam ne bo. Ne more nam. Bog, ki ni voljan biti razumljen in na dosegu roke, je Bog, ki pušča preveč vprašanj odprtih, vprašanj, ki so nam preveč pomembna.

Tako se seveda od časa do časa vedno znova zalotimo, kako si dopovedujemo ne samo, da se nam zdi, da vemo, kdo je Bog, temveč, da že vemo, kdo je.

To je čisto v redu, celo pravilno: kot kristjan verujem, da

vem, kdo Bog je. Mislim pa, da je strašansko pomembno, da se kristjani vsake toliko časa zavestno ustavimo in si vsaj priznamo, da nam je Bog zmeraj bil in nam zmeraj bo uganka. Ne sme nas biti strah dejstev, da o Bogu ne vemo vsega; da ne moremo vsega vedeti o njem; da ne rabimo vedeti vsega; da ravno tako, kot ne moremo zamahniti z rokami in poleteti, ravno tako tudi ne moremo Boga omejiti s svojim razumom.

V bistvu se ni tako težko spominjati, kako zelo nedoumljiv je Bog in naš odnos z njim: hkrati smo upravičeno ponosni, da smo Božji predstavniki na zemlji, in hkrati navkljub temu vemo, da je ponos eden izmed največjih orodij hudiča proti nam.

Biti moramo močni, odločni liderji. Kljub temu pa moramo biti ponižni, zlomljeni sledilci.

Ne želimo, da je naša vera skrčena na pravila – želimo odnos, ne pa religijo! Vendarle pa moramo sistemizirati našo vero tako, da jo lahko učinkovito udejanjamo, jo preučujemo in sveto okoli nas o njej poučimo.

Narava je temeljni prikaz Božjega veličastnega ročnega dela. A kljub temu je zemlja Božji dar človeštvu, da jo uporabi na način, ki se mu zdi najbolj ustrezen.

V spolnih odnosih s svojim zakoncem naj bi uživali. A vendarle je seks hudičevo najljubše orožje zoper nas.

Svetu moramo oznanjati evangelij. Kljub temu pa so ljudje rešeni po Božji milosti in samo po tem.

Vrnitev izgubljenega sina

Marija Barborič

Če se bodo pregrešili nad teboj – saj ni človeka, ki bi ne grešil – in se boš razjezil nad njimi ter jih izročil sovražniku in jih bodo zmagovalci ujete odpeljali v daljno ali bližnjo deželo, pa bodo šli vase v deželi, kjer bodo ujeti, se spreobrnili in te milo prosili v deželi svojega ujetništva in rekli: Grešili smo, delali hudo in ravnali krivično; – če se bodo v deželi svojega ujetništva, kamor jih bodo odpeljali, z vsem srcem in z vso dušo vrnili k tebi in bodo molili k tebi, obrnjeni proti deželi, ki si jo dal njihovim očetom, proti mestu, ki si ga izvolil, in proti hiši, ki sem jo sezidal tvojemu imenu; potem usliši

Nebesa so naša. Vseeno pa čakamo na Božjo sodbo o nas.

Jezus je bil v polnosti človek. A kljub temu je bil povsem brez greha.

Bog je eden. A vendarle je Bog trojica.

Same skrivnosti, mar ne?

In to so samo nekatere, za katere vemo.

Ne gre za to, da smo nesposobni razumeti oziroma intuitivno spoznati velike resnice, ki se skrivajo izza naših delitev na dva med seboj nasprotna si pola. Gre za to, da sama narava naše vere zahteva, da si redno priznamo: ne glede na to, kako zelo navdihnjene ali polne Božje milosti se včasih počutimo – v najboljšem primeru to pomeni, kakor da skušamo razumeti sonce s tem, da zremo v senco.

In hvala Bogu za to! Kdo si želi Boga, ki ga bo lahko doumel? Kako šibko bi to bilo?

Mislim, da bi morali pretehtati, ali bi bilo dobro spremeniti naša bogoslužja. Menim, da bi lahko eno nedeljo na mesec v vsaki cerkvi na svetu – vključno (če ne še posebej) z duhovniki – storili tako: prišli v Božjo hišo, šli v svojo vrsto, se usedli, in v času bogoslužja, koliko dolgo ponavadi pač traja, bili popolnoma tiho.

Prevod: Mišo Pavlović

vir: <http://www.crosswalk.com/blogs/john-shore/thank-god-you-dont-know-god.html>

iz nebes, s kraja kjer prebivaš, njihovo molitev in prošnje. Ravnaj z njimi pravično in odpusti svojemu ljudstvu, kar bodo zagrešili zoper tebe! Tvoje oči, moj Bog, naj bodo zdaj odprte in tvoja ušesa pozorna na molitev na tem kraju. (2 Krn 6, 36-40)

Prebrali smo del Salomonove molitve, ki jo je molil ob posvetitvi templja. Molitev je zelo dolga. V njej Salomon posreduje za več družbenih skupin. Za tiste, ki se pregrešijo zoper svojega bližnjega, za tiste, ki bodo zaradi greha v bitki poraženi, za tiste, nad katerimi se bo nebo zaprlo, da ne bo deževalo, ali na katere pride lakota, bolezen ali kakršna koli nadloga. Za vse te moli,

če se bo ljudstvo spreobrnilo in molilo k Bogu, naj Bog usliši njihovo molitev. Če pa se bo ljudstvo nad Bogom pregrešilo in bo zaradi tega odpeljano v suženjstvo v tujo deželo in bo ljudstvo v tej tuji deželi **prišlo vase**, se spreobrnilo in se z vsem srcem in vso dušo vrnilo k Bogu, priznalo svojo krivdo in molilo v deželi, kjer bodo, potem naj jim bo Bog milosten in jih usliši.

Če celotno molitev dobro preučimo, bomo videli, da Salomon samo na tem mestu z povezavi z ljudstvom omeni – **in bo prišlo vase**. Tega ne pravi niti takrat, ko moli za tiste, ki se pregrešijo zoper svojega bližnjega. Zakaj? Vemo, da ni človeka na tem svetu, ki ne bi nikoli grešil, vendar pa je najhujši greh pregrešiti se nad Bogom. Da bomo lažje razumeli, kaj pomeni »**iti vase**«, si pogledjmo primer iz Nove zaveze, priliko o izgubljenem sinu, ki jo je govoril sam Gospod Jezus.

Neki človek je imel dva sina. Mlajši med njima je rekel očetu: 'Oče, daj mi delež premoženja, ki mi pripada!' In razdelil jima je imetje. Čez nekaj dni je mlajši sin spravil vse stvari skupaj in odpotoval v daljno deželo. Tam je z razuzdanim življenjem pognal svoje premoženje. Ko je vse zapravil, je v tisti deželi nastala huda lakota in začel je trpeti pomanjkanje. Šel je in se pridružil nekemu meščanu tiste dežele, ki ga je poslal na svoje posestvo past svinje. Želel se je nasititi z rožiči, ki so jih jedle svinje, pa mu jih nihče ni dal. Šel je vase in dejal: 'Koliko najemnikov mojega očeta ima kruha v obilju, jaz pa tukaj umiram od lakote. Vstal bom in šel k očetu in mu rekel: Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin. Vzemi me za enega od svojih najemnikov.' In vstal je ter šel k očetu. Ko je bil še daleč, ga je oče zagledal in se ga usmilil, pritekel je, ga objel in poljubil. Sin mu je rekel: 'Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin.' Oče pa je naročil svojim služabnikom: 'Brž prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite! Dajte mu prstan na roko in sandale na noge! Pripeljite pitano tele in ga zakoljite ter jejmo in se veselimo! Ta moj sin je bil namreč mrtev in je oživel; bil je izgubljen in je najden.' (Lk 15, 11-24)

V obeh odlomkih najdemo *šli vase in šel vase*. Kaj pomeni *iti vase*, saj človek ne more zlesti sam v sebe? *Bodo šli vase* pomeni dobesedno – se bodo vrnili k svojemu srcu.

V tej zgodbi vidimo sina, ki živi v domu ljubečega očeta, v domu toplote, ljubezni, varnosti, harmonije itd. Nekega dne pa si zaželi nekaj novega, nekaj, kar bi spremenilo njegovo življenje. Odiiti nekam, kjer ne bi bil vedno pod budnim očetovim pogledom. Nekam, kjer bi bil lahko svoboden. Nekam, kjer se mu ne bo potrebno prilagajati, podrežati in kjer bo lahko delal, kar bo hotel. In nekega dne odločno stopi pred očeta in zahteva svojo dediščino, ki naj bi mu pripadala. Sin ni prišel k očetu, da bi mu povedal, o čem premišluje, kaj se plete v njegovem srcu, da hoče zapustiti dom in bi ga prosil, če mu lahko da nekaj od dediščine. Ne! Ne vem, ali je oče vedel, da ga sin želi v resnici zapustiti, ko je tako odločno zahteval svojo dediščino, vendar ga vidimo, da se s sinom ni pregovarjal, ampak mu je dal, kar je zahteval.

Minilo je samo nekaj dni, ko je svojo dediščino pobral in odšel. Verjetno brez slovesa. Odpotoval je v daljno deželo, čim dlje od doma. Kako je užival! Končno je bil svoboden, lahko je delal, kar je hotel. Nihče ga ni nadzoroval. In koliko prijateljev je imel. To je bilo življenje, vsaj mislil si je tako. Mogoče je nekaj dni še dostojno živel, vendar ga je počasi grešna okolica potegnila vase. Morda je ob prvem grehu začutil sram, morda ga je na začetku opominjala vest, da ne dela prav, pa je to v sebi utišal tako, da je še bolj grešil. Ni se zavedal, da en greh potegne drugega in da je padal vsak dan globlje. Pozabil je na svoj dom, na dostojanstvo. Greh ga je popolnoma prevzel. Živel je razuzdano življenje. Svoboda, ki se mu je na začetku zdela tako čudovita, je naenkrat izpuhtela. Verjetno se še zavedal ni, kakšen suženj je in to suženj grehu. Koliko časa je tako živel, ne vemo, vemo le, da z razuzdanim življenjem premoženje hitro skopni, ne glede na to, kako je veliko. Tudi če je opazil, da mu premoženje kopni, si je verjetno mislil, se bom že znašel, saj imam mnogo prijateljev. Dokler je imel denar, je imel res mnogo »prijateljev«, zdaj pa nima več denarja in še vsi »prijatelji« so ga zapustili. In ravno takrat, ko je vse izgubil, denar in »prijatelj«, je v tisti deželi nastala še huda lakota.

Lahko si mislimo, kako se je počutil. Sin silno bogatega očeta, ki ni nikoli občutil, kaj je pomanjkanje, kaj je lakota, kaj pomeni biti sam, zapuščen, ki je bil vedno urejen, imel vse, kar si je zaželel – naenkrat izgubi vse. Zaradi lahkomiselnosti odločitve je bil daleč od doma, sam,

zapuščen od navideznih prijateljev (pravi prijatelj ti namreč ostane prijatelj tudi, ko si v stiski), brez strehe nad glavo, brez sredstev za preživetje. Potem pa je nastopila še strašna lakota, s katero se je soočal tako on kot meščani. Verjetno ga je misel večkrat zanesla k očetu, v topli dom, izobilje itd. Morda tudi misel, da bi očeta prosil za pomoč, vendar je te misli odganjal, ker ga je bilo sram priznati, kako nizko je padel. Tako se je rajši vrinil nekemu meščanu, ki ga je še bolj ponižal, saj je njega, ki je bil dedič tako bogatega očeta, poslal past svinje.

Večkrat sem slišala od Božjih služabnikov in tudi sama sem tega mnenja, da je zelo pomembno, kaj otrok poslušaja, gleda, kaj se uči ... Kar se v otrokovem srcu nalaga, ni izgubljeno. In dobra vzgoja mu bo prej ali slej prišla prav. Učiti otroka poštenosti postane zanj pravi zaklad. To vidimo tudi pri tem izgubljenem sinu. Tako nizko je padel zaradi tako grešnega, razuzdanega življenja, da je pristal kot svinjski pastir – za Jude najbolj ponižujoče delo, saj so za njih svinje nečiste živali. Zgodba pravi, da je bil tako zelo lačen, da si je zaželel jesti celo rožiče, ki so jih jedle svinje, pa jih ni vzel, ker mu jih ni nihče ponudil.

Danes so kraje, nepoštenosti, goljufije na višku, na žalost mnogokrat celo nagrajene. Koliko izgovorov in opravičevanja za taka dejanja; da se živi v pomanjkanju, da je kriva država, kriva oblast, krivi starši, kriva okolica itd. Vsi so krivi, samo vsak zase ne. In vse to se vse bolj odobrava in celo k temu nagovarja.

Ta sin pa se je odločil drugače, kljub tako razuzdanemu življenju. Morda se je spomnil, kaj ga je učil oče. Stiska in lakota ga je prisilila, **da je šel vase**. V njegovem srcu so se začeli prebujati spomini na topli dom, ljubečega očeta, polno mizo dobrot. Spomin na tako obloženo mizo mu je vzbujal še hujšo lakoto. Kar v želodcu ga je bolelo od lakote, ko se je spominjal, kako bogato obloženo mizo je zapustil, zavrgel, zdaj pa od lakote umira. Kaj naj stori? Naj se vrne domov? Kaj naj reče očetu, ki ga je tako prizadel? Kako naj se vrne k očetu tako umazan, sestradan, izropan vsega dostojanstva. Kako ga je moralo biti sram. Kakšna bitka, kakšna agonija je morala biti v njegovem srcu. Ostati in umreti, ali vrniti se k očetu, četudi ne več kot sin, ampak kot najemnik in – živeti.

Ko je stiska in agonija duše tako huda, premaga celo sram. Verjetno je razmišljal, kaj si bo oče mislil, ko ga bo zagledal, ga bo sploh prepoznal. Le kako ga bo moralo biti sram, ko bo zagledal svojega ljubljenca tako umazanega, sestradanega, razcapanega, ponižanega. Kaj, če bi nekje ukradel obleko, se preoblekel, uredil in šel pokončno domov, se naredil, kot da je vse super. Saj ni potrebno, da bi oče vedel, kako je z njim. »Glede na to, kako je dober, bo še vesel, samo da pridem domov ...«

Mu bo oče sploh odprl vrata? Ga sprejel vsaj kot berača? Pred oči mu je prihajala slika ljubečega očeta, kako je imel vedno odprto srce za vsakogar, in tudi njegova radodarnost. Za vsakega je vedno imel dobro besedo, vsak mu je bil pomemben. Vsakemu je znal pomagati in mu priskočiti na pomoč. V srcu je vse bolj naraščalo hrepenenje, da bi lahko še enkrat videl svojega očeta, svoj dom. O, da bi mu mogel oče odpuščati to njegovo neumnost, sramoto in bolečino, ki mu jo je prizadel. O, da bi ga hotel oče sprejeti, pa četudi le kot enega od najemnikov. Bolečina, hrepenenje, sram, vse to se mu je nabiralo v njegovem srcu. Povrhu vsega pa še ta lakota. Naenkrat ga je zlomilo. Čeprav moški, je planil v jok, vroče solze kesanja so mu kar vrele po umazanem licu in v srcu ponavljal: »Oče moj, oče moj, oče moj, oče ...« In iz globine srca mu je privrel krik, ki je odmeval daleč naokoli: »Oče, odpusti mi, oče odpusti mi ...« Celo svinje so se ga ustrašile in pobegnile. Ni več vzdržal, vstal je in tak kot je bil, je utrujen od vsega krenil proti domu. Tudi razmišljati ni mogel več, pretežko breme mu je bilo na duši. Bilo mu je že vseeno, tudi če ga oče pred vsemi našene kot psa, samo da ga vsaj še enkrat vidi in se mu opraviči. Kaj bi dal za samo en dan življenja v očetovem domu, samo en dan takšnega življenja, ki ga je živel, predno je storil tako neumnost. O, da bi mogel čas zavrteti nazaj in vse to izbrisati ...

Kako dolga je morala biti ta pot nazaj. Vemo, da je odpotoval v daljno deželo in glede na to, da je izgubil vse, se je vračal nazaj peš. Sestradan, utrujen, razcapan, osamljen, povrhu vsega še strah in tesnoba v srcu. Kolikor bolj se je bližal domu, toliko bolj je bil sključen in vse težji je bil njegov korak. Lahko si ga zamislimo, kako težka pot je bila to zanj. Morda je pomislil: »Kaj če bi odnehal, kaj če si vzamem življenje, saj tako ne morem

več živeti.« Vsakokrat mu je prihajala pred oči slika očeta in mu dala novih moči za na pot. Mislil si je: »Že tako sem ga dovolj osramotil in mu zadal tako veliko bolečino.« Ste kdaj koga zelo prizadeli, nekoga, ki vam je najbolj blizu, ki ga imate najrajši? Videli ste bolečino v njegovih očeh, pa je bil tiho. Kako vam je bilo v srcu? Ali vam ni bila to najhujša muka? Ponižati se in priznati svojo krivdo. Kako težko se je bilo opravičiti. Kajti opravičiti se ni samo beseda »oprosti«, ampak v tej besedi mora biti tudi zlomljeno srce.

Koliko časa, koliko let je bil sin zdoma, se ne ve. Je oče vsak dan stal na pragu in ga čakal, tudi ne vem. Prej bi rekla, da je oče poizvedoval, kako je s sinom in od daleč spremljal njegovo življenje. Vedel je, ko bo sin tako nizko padel, tako zabredel, da ne bo videl izhoda, bo imel samo dve možnosti: ali bo začel krasti ali pa se bo ves skesan in v srcu nov vrnil domov. Oče bi mu lahko poslal denar, morda šel do njega in ga povabil, naj se vrne domov. Vendar je oče vedel, da bi sinu s tem naredil samo škodo.

In vstal je ter šel k očetu. Ko je bil še daleč, ga je oče zagledal in se ga usmilil, pritekkel je, ga objel in poljubil. (Lk 15,20)

Vedno, kadar berem to zgodbo, me zelo gane. To je res čudovita slika ljubečega, nebeškega Očeta. Ko je bil še daleč in čeprav v capah, umazan, shujšan in sključen, ga je oče, ko ga je zagledal, prepoznal. Samo ljubeče očetovo srce lahko tako na daleč prepozna svojega otroka. Jezus pove, da se je očetu zelo zasmilil. Če bi sin urejen in elegantno oblečen prihajal domov, dvomim, da bi se očetu zasmilil. Tudi dvomim, da bi se ga razveselil. Jezus pa ravno to poudari, da se je očetu zasmilil in da se ga je tudi zelo razveselil. Vidimo očeta, kako teče sinu naproti, kako ga objema in poljublja. Je to ljubezen, usmiljenje? O, da bi se mogli vživeti v to sliko, ko oče stiska v svoj objem svojega sina in kako obema tečejo solze po licu, očetu od veselja, sinu od sramu in tudi od ganjenosti. Ko ste nekoga, ki ga imate res zelo radi, hote ali nehote prizadeli, se mu res iz srca opravičili, ko je odpustil in vas objel – kaj ste občutili? Ali ni bila takrat vašemu srcu to največja radost?

Koliko vernikov zapusti Cerkev in odide v svet in niti ne pomislijo, koliko bolečine zadajo pastoru, bratom in

sestram. Pri mnogih minejo celo leta, ko se vrnejo, toda ne kot ta izgubljeni sin, ki se je vrnil navzven ponižan, umazan, razcapan, vendar v srcu očiščen. Pridejo ponosni, urejeni in tako »duhovni in sveti«, da se včasih sprašujem, kaj sploh delamo v Cerkvi. Navzven res sveti in duhovni, vendar v srcu nespremenjeni. Malokdo pride skesan in pripravljen opravičiti se kot ta izgubljeni sin. In ko Cerkev ne priteče, jih objame in jih ne postavi na odgovorna mesta, so hitro užaljeni – in kakor so prišli, tako tudi kmalu odidejo.

Izgubljeni sin, ki se je znašel čisto na dnu in bil izropan vsega premoženja, dostojanstva, miru, veselja, se je v srcu odločil vrniti domov. Ni težil po položaju, ki ga je nekoč imel kot sin, njemu je bilo dovolj, četudi ga oče sprejme samo kot enega od najemnikov. Ponos in oholost sta umrla tam pri svinjah – na dnu, in v njegovo srce sta se naselili ponižnost in hvaležnost.

Za zaključek še ena pomembna stvar, ki je zapisana v tej zgodbi, ki bi jo še posebej rada poudarila. Zapisano je v tej zgodbi o izgubljenem sinu in tudi v Salomonovi molitvi, ki smo jo prebrali na začetku. Salomon je molil: »Pa bodo šli vase v deželi, kjer bodo ujeti, **se spreobrnil** ...« Salomon ni molil: »Ko se bodo vrnili nazaj in se spreobrnil.« Molil je za vse, ki se bodo pregrešili, da se spreobrnejo **tam v ujetništvu**. In to Jezus poudarja tudi v tej zgodbi, o izgubljenem sinu, da je šel vase in se spreobrnil tam, kjer je bil. Domov se je vrnil spreobrnjen.

Velikokrat molimo za te, ki so odšli in prosimo: »Bog, daj, da se vrnejo nazaj.« Pozabljamo pa moliti to, kar je najpomembnejše, da bi šli vase, se spreobrnil in se že spreobrnjeni vrnili nazaj. Taki bodo tudi ostali, potem ko se vrnejo. Da me ne bi kdo napačno razumel. Ločiti moramo med grešniki, ki pridejo v Cerkev, slišijo besedo in se v Cerkvi spreobrnejo, in med verniki, ki so že bili spreobrnjeni in na novo rojeni, pa so po lastni odločitvi odšli. Ti verniki so slika izgubljenega sina in oni se morajo spreobrniti tam, kjer so, kot izgubljeni sin, in se skesani in spreobrnjeni vrniti nazaj.

Moja molitev, ki jo dvigam k ljubečemu nebeškemu Očetu, je, da bi se tudi danes našli mnogi izgubljeni sinovi, ki bi šli vase, se spreobrnil in spreobrnjeni vrnili nazaj.

Len M. Allen,
nekdanji
profesionalni
oglaševalec, danes
duhovnik, pisec in
govornik.
Kot namestnik
direktorja je delal
na Havajih, v
Kaliforniji, Južni
Dakoti, v
Tennesseeju, New
Mexicu in Teksasu.

Svetovanje

Vedno pišite svoje načrte z navadnim svinčnikom

Len M. Allen

Se vaši načrti izpolnjujejo? Ste razočarani ali celo malo jezni na Boga, ker se vaši cilji ne uresničujejo ali celo propadajo? Kaj se dogaja?

Ko doživimo brezposlenost, še posebej daljšo, prosimo Boga za njegovo pomoč. Vendar, za kaj točno ga prosimo? Ko se naši načrti zaradi velikih sprememb v življenju drastično spremenijo – kakšen naj bo naš odnos? Kakšno stališče naj imamo v tovrstnem »preizkusu vere« in prihodnosti?

Celo svoje življenje sem delal sezname. Ko sem bil še skavt in smo šli kampirati, se spomnim, da sem vedno naredil seznam stvari, ki sem si jih želel vzeti s seboj, nato pa sem jih iz seznama začel črtati, da bi prilagodil količino temu, kar sem bil sposoben nositi v svojem nahrbtniku. Rečeno mi je celo bilo, da je tudi Božiček imel seznam, ki ga je vedno pregledal dvakrat. Zame je bila to potrditev, da lahko vodim svoje življenje s sezname. To se mi je zdela izjemna ideja.

Ko sem začel svojo kariero na področju televizijskega oglaševanja, sem hitro ugotovil, da mi je moj dnevni seznam stvari, ki jih moram narediti, pomagal, da so mi šle aktivnosti bolj gladko od rok in mi je uspelo doseči dnevne, mesečne in letne cilje. Sezname so bili in še vedno so izredno dober način, da organiziram svoje misli in grem v pravo smer.

Sem pa zamenjal delovno mesto, namreč zapustil sem televizijsko oglaševanje in

se preusmeril v časopisno. Ne bom pozabil, ko me je bodoči nadrejeni vprašal, kakšni so moji cilji in kje se vidim čez pet let. Ugotovil sem, da tega seznama še nimam, zato sem ga naredil.

Večina finančnih svetovalcev nam pove, da izdelava seznamov pri nakupovanju pomaga, da ne porabimo preveč denarja, da ne nakupujemo impulzivno in da lažje kontroliramo svoje odhodke. Celo, ko sem pisal svojo prvo knjigo, sem začel najprej z naslovom, potem sem naredil seznam poglavij in seznam podpoglavij. Vse sem postavil skupaj in »puf« – nastala je knjiga. V članku Harperjev bazar avtorice Marthe Stewart (»Harper's Bazaar« v izvirniku, op. prev.) je avtorica napisala: »Življenje je preveč zapleteno, da ne bi bilo urejeno«. S tem se bolj ne bi mogel strinjati. Da ostaneš tudi v zapletenih aktivnostih osredotočen na trenutni cilj, ni boljšega kot dober seznam.

Celo Bog uporablja sezname. Deset zapovedi je pravi primer in celo Pridiga na gori nam da odličen seznam za večkratni premislek. Ko jih začneš iskati, ugotoviš, da je Sveto pismo polno mest, kjer nam Bog daje sezname. V vseh mojih letih preučevanja Svetega pisma in kariernih vzponov in padcev sem se naučil najpomembnejših lekcij svojega življenja. Bog želi, da delamo sezname.

S posvetovanjem utrjuješ načrt, z izvedenostjo dobiš bitko. (Prg 20,18)

Zamisli pridnega prinašajo vedno dobiček, kdor je zaletav, pa je vedno v pomanjkanju. (Prg 21,5)

On je organiziran Bog, vseč mu je, ko si organiziramo svoje življenje, še posebno, ko je naša organizacija narejena tako, da služi in ugaja njemu ter prinaša slavo njegovemu sinu Jezusu.

Vendar samo izdelava seznamov ni edina stvar, ki jo želim izpostaviti. Najpomembnejše, kar sem se naučil, ko sem šel skozi nekaj preizkušenj v svojem življenju, je bilo: »Nikoli ne uporablaj kemičnega svinčnika pri izdelavi svojega načrta.« Nič ni trajnega pri izdelavi seznamov.

Človekovo srce načrtuje svojo pot, a Gospod vodi njegove korake. (Prg 16,9)

Bog želi, da človek naredi svoj plan, vendar on vodi in ima pristojnost, da razveljavi katerikoli načrt, ki ni v skladu z njegovo suvereno voljo. Naredimo nek načrt, a ne moremo videti v prihodnost. Tudi ne moremo vedeti, kako nas bo Bog vodil, da dosežemo njegov namen v družbi okoli nas. Torej, ko potujemo po poteh našega življenja, ima Bog vso pravico, da spreminja naše plane.

Ali ni to to, kar njega naredi za našega Gospoda? Vsak, ki je šel skozi daljše obdobje brezposlenosti, je ugotovil, kako Bog lahko vzame naše sezname želja, upov, sanj, in jih predela tako, da ustrezajo njegovemu načrtu za naše življenje.

Zapis v knjigi Jeremije 29,11 jasno izpostavlja, da ima Bog načrt za svoje ljudi. Vendar mu ni potrebno nam izdati vseh detajlov vnaprej. V bistvu mi res ni nikoli izdal detajlov vnaprej! Ko je poklical Abrahama, da zapusti svoj dom, mu je rekel le: »Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal« (1 Mz 12,1). Abraham je morda naredil seznam svojih ciljev in poti, vendar je Bog naredil popravke, kjer je sam videl potrebo po tem.

Ko potujemo skozi svoja življenja, se seveda moramo odločati, delati načrte in sezname, vendar vedno jih moramo pisati z navadnim svinčnikom. Da se, ko nas Bog vodi v raznolikosti posameznega dne in nam podrobnosti sproti razkriva, lahko prilagajamo. Samo izbrišeš naslednjo zadevo v novem načrtu in jo nadomestiš z drugo, v katero te pelje. Izdelava načrtov in zastavitev ciljev, nato pa prošnja, da jih Bog izpopolni – ta način ne dovoljuje njegovi volji, da nas vodi, kot on želi. Pomembno je vedeti, da od njega ni moč pričakovati, da živi po naših pričakovanjih. V bistvu moramo mi živeti po njegovih.

Spreminjanje življenjskih načrtov, ki so napisani z navadnim svinčnikom, je manj stresno kot da se trdno oklepamo svojih načrtov, kakor bi bili napisani s trajnim pisalom. Naj vas Bog blagoslovi, ko dnevno prilagajate svoje plane, da bi ustrezali temu, kako Bog pelje vaše življenje.

Poslušajte torej vi, ki pravite: »Danes ali jutri odpotujemo v to in to mesto; tam bomo ostali eno leto, trgovali in zaslužili,« a sploh ne veste, kaj bo jutri. Kaj je vaše življenje? Dim ste namreč, ki se za kratek čas pokaže in nato izgine. Rajši recite: »Če bo Gospod hotel, bomo živeli in delali to ali ono.« Zdaj pa se bahate v svoji prevzetnosti; vsako takšno bahanje je zlo. Kdor torej zna delati dobro, pa ne dela, ima greh. (Jak 4,13-15)

Gospodu priporočaj svoja dela in tvoji načrti se bodo uresničili. (Prg 16,3)

Prevod: Tabita Jovanović

vir: <http://www.crosswalk.com/family/career/always-write-your-plans-in-pencil-11630932.html>

Pam in Bill Farrel, mednarodna govornika in avtorja več kot 30-ih knjig, vključno z najbolj prodajano *Men Are Like Waffles, Women Are Like Spaghetti* (slo. *Moški so kakor vafliji, ženske kakor špageti*)

Ste prezaposleni?

Bill in Pam Farrel

Imeti dobre odnose z ljudmi in obenem imeti čas za njih je nemogoče. Kako ugotoviti, v kolikšni meri smeš biti zaposlen, če si v nekem partnerskem razmerju? Začne se pri iskanju posameznikovega ritma. Bill v svoji novi knjigi, *10 najboljših odločitev, ki jih človek lahko sprejme* ((v ang. *10 Best Decisions a Man Can Make*), z nami podeli enostaven način prepoznavanja in ovrednotenja lastnega ritma.

Vsak posameznik ima svoj ritem, po katerem deluje najbolje. Za primer lahko vzamemo kolo, ki ima več prestav, ki si jih poljubno izberemo glede na našo sposobnost vrtenja in glede na teren, po katerem kolesarimo. Bill je osnoval pet kategorij, ki opisujejo zmožnost hitrosti delovanja, s katero lahko posameznik živi. Te je figurativno poimenoval tako: avtomobil visokih zmogljivosti, športni avtomobil, polprikoličar, dostavni kombi in traktor.

Avtomobil visokih zmogljivosti

Ti avtomobili imajo močne motorje in so grajeni za visoke pospeške ter visoke hitrosti. Taka oseba:

- rada hiti in je osredotočena na cilj,
- veliko vloži v cilje,
- sprejema hitre odločitve, loteva se velikih priložnosti,
- načrtuje aktivnosti, ki zahtevajo intenzivnost in prizadevnost,
- hitro postane nemirna,
- velikokrat jo lahko slišite reči: »Pojdimo!«

Biblijski primer: Pavel

Športni avtomobil

Nekateri od vas ste bolj športni avtomobili. To so vozila, ki so zabavna,

okretna in hitra. Rajši imajo ovinkaste ceste in hitre prehode. Taka oseba:

- živi za presenečenja izza vogala življenja,
- se zelo zanima za nove priložnosti, nove izkušnje in nova odkritja,
- se z dolgočasi, ko ni spontanega dogodka,
- napram avtomobilu visokih zmogljivosti ni usmerjena samo k enemu cilju, ampak ji gre za hitro vožnjo na različnih destinacijah,
- obožuje različnost in doživetja.

Biblijski primer: Filip

Polprikoličar

Nekateri ljudje v svojem življenju delujejo kot polprikoličarji. Taka oseba:

- se rada zažene in se ustavlja počasi,
- naredi načrt in si vzame čas, da popravi smer,
- ko se zažene, lahko ob konstantni hitrosti brez posebnih odstopanj potuje dolgo in pride daleč,
- vzdržuje enakomeren in stabilen ritem,
- ni tako hitra kot avtomobil visokih zmogljivosti ali športni avtomobil, vendar lahko nosi veliko težo odgovornosti,
- dela zanesljivo in vztrajno, dokler delo ni opravljeno,
- ni spektakularna ali okretna, vendar poskrbi, da vse deluje normalno,
- daje hrbtenico naši skupnosti, organizaciji in Cerкви.

Biblijski primer: Marta

Dostavni kombi

To je oseba, ki ima registrsko tablico: »Večkrat se ustavim.« Taka oseba:

- se intenzivno zanima za posameznika,
- se v življenju vedno ustavi za pogovore in projekte za pomoč drugim,
- s spodbujanjem in vključevanjem posameznika v dejavnosti poskrbi, da se drugi počuti pomembnega,

- se energično poda na delo in se ustavi, da bi pomagala,
- se sčasoma poda nazaj po svojih poslih, a poda opravičilo za zamudo.

Biblijska primera: Barnaba, Marija

Traktor

Traktorji so izredno uporabni, vendar so počasni. Taka oseba:

- ne izpolni nalog, kadar bi pri njih morala hiteti,
- zlahka ji je slediti in jo spremljati,
- ne dela ostrih zavojev,
- potrpežljivo čaka na strateško potezo,
- ima eno prestavo in v njej dela ves dan,
- pogostokrat se jo jemlje kot samoumevno, čeprav opravlja nekaj najbolj pomembnih nalog na svetu.

Biblijski primer: Ruta

Kateri od teh petih primerov najbolj opisuje vaš ritem? Podelite svoj rezultat s svojim partnerjem in nato poslušajte njegovega.

Kot par boste verjetno morali sprejeti kompromis in delovati po svojem ritmu čez teden in po partnerjevem čez vikend, na primer. Najbolj bistveno pa je, da se odločite za ritem, v katerem vi, vaš partner in vaša družina delujete najbolje.

Prevod: Petra Mahnič
vir: <http://www.crosswalk.com/11636115/>

Mark Gregston, pisec, govornik, radijski voditelj in ustanovitelj ter direktor organizacije Heartlight, nastanitvenega programa za najstnike v stiski v vzhodnem Teksasu

Konflikt nudi staršem in najstnikom nove priložnosti

Mark Gregston

Če se starši izogibajo konfliktu z njihovimi najstniki, se s tem izogibajo najboljšim priložnostim za vzgojo, ki jih bodo kdajkoli imeli.

Je komu konflikt pri srcu? Ne. Konflikt ni zabavna stvar, ob kateri bi uživali; kakorkoli že, je nujen in če se iz njega nekaj naučimo, je lahko začetek sprememb. Malo verjetno je, da bi trajna sprememba prišla brez konflikta in napora. Kot je rekel Benjamin Franklin: »Vrata k uspehu so pritrjena na nasprotnih tečajih.«

Konflikt ponavadi postane slab, ko je z njim povezan odpor, brezčutnost in nezrelost. Naravno je, da se bodo naši otroci vedli nezrelo, zato je na nas starših, da se obnašamo zrelo in da se odzovemo pravilno.

Konflikt sam po sebi ne prinese sprememb na bolje, ampak to, kako se nanj odzovemo.

Konflikt lahko privede do boljšega stanja v družini, vendar le, če se z njim spoprimemo na pravi način. Način, kako odreagiramo, lahko poglobi naš odnos ali pa ga uniči. Večina otrok si želi samo, da vedo, da smo jim prisluhnili! Zavračanje vsakega konflikta lahko zgradi zid med vami in vašim otrokom.

Drug način, kako se lahko postavi zid, je ta, da podcenjujete razmišljanje in čustva najstnikov. Ta se vam morda zdijo zanemarljiva ali pa jih imate za »črno-

bele«, njih pa lahko to zelo zmede. Kadar delam z najstniki, pogosto rečem nekaj takšnega: »Mislim, da vem kaj želiš povedati, vendar bom še enkrat ponovil, da bom siguren.« Nato umirjeno obnovim njegov problem in situacijo.

Ne morete pričakovati, da bo vaš najstnik spoštoval vas ali vaša pravila, če mu vi ne izkazujejte spoštovanja.

Pomembno je, da spoštujete razmišljanje najstnika, tudi če se ne strinjate z njim. Njegovo stališče je morda kratkoročno, egocentrično ali pa samo napačno, vendar se bo on zanj boril, kolikor je mogoče. Vaš odziv na njegov pogled mora biti spoštljiv in ne nasprotujoč, razumeti morate drugačno mišljenje. Čeprav se njegova situacija ne sklada z vašimi pravili in je to pomembna stvar, ki je povezana z moralo ali z značajem, je prav da rečete: »Razumem te, vendar se s tabo ne strinjam, zato ne bova šla po tej poti. Poskusiva se še naprej pogovarjati o tem, da bom bolje razumel zakaj se tako počutiš.«

Sprememba pride iz odnosa. Če med konfliktom ne napnemo ušes, je zelo težko, če ne celo nemogoče, da bi se zgodila pozitivna sprememba. Bolj kot vse drugo, se trudim, da so linije v komunikaciji vedno odprte in da odnosi ostanejo neokrnjeni. Če gre za manjšo stvar, kjer se lahko vdam brez kompromisa, to tudi storim zato, da najstniki vedo, da jih poslušam. Ne želim, da bi mladi mislili, da jih neprestano podcenjujem ali pa da imam gluha ušesa za njihov način razmišljanja. Oni morajo vedeti, da razumem njihove skrbi, kajti če tega ni, nas bodo preslepili in prenehali govoriti ali pa bodo poskusili druge taktike, kot naprimer besnenje in izražanje jeze skozi odklonilno obnašanje.

Zdravi rezultati pravnega ravnanja v konfliktu

Konflikt predstavlja čudovito priložnost za utrjevanje vaših vrednot in prepričanj. Vse stvari, o katerih ste poučevali svojega otroka, so sedaj v središču, saj morate svoje vrednote vključevati v življenjske situacije. Morda se z njimi ne bo strinjal, lahko pa je to začetek.

Konflikt vam da možnost, da bolje spoznate svojega otroka. Včasih so se otroci skozi konflikt pripravljene bolj odpreti in izraziti samega sebe. Bodite pozorni, da skozi konflikt ne zaprete vrat, dovolite jim, da povedo, kako se počutijo. Mogoče bodo povedali stvari, ki jih v resnici ne mislijo ali pa vas bodo šokirali, vendar ne pojdite v protinapad. Vsi smo že izrekli besede, za katere si želimo, da jih ne bi. Najstniki to storijo pogosteje, ker se še niso naučili nadzorovati svojih čustev. Zato poskušajte razumeti pomen, ki se skriva za besedami in bodite prizanesljivi do besed, ki so bile dejansko izrečene.

Konflikt vam lahko pokaže, kje se motite. To, da priznate svojo napako in poveste svojemu otroku, da ste spremenili svoje mišljenje zaradi tega, kar je povedal, lahko zelo veliko pripomore k poglobljanju odnosa. Videli bodo, da jih cenite kot samostojne posameznike. Če se motite, to tudi priznajte. Če veste, da imate prav, se ne predajte zavoljo miru.

Konflikt bo pripravil vašega najstnika za kasnejše soočanje z njim. Znanje glede ravnanja s konflikti, ki ga dobi od vas, bo potreboval skozi vse življenje. Svet odraslih bo od njega zahteval, da razreši stvari in konflikte z drugimi, zato mu morate dati ogrodje, ki ga bo potreboval. Pokažite mu pot k pozitivnim odzivom na konflikt, saj bo tudi on nekega dne imel otroke.

Zapomnite si, da se vse pozitivne stvari, ki jih lahko prinese konflikt, uničijo, če se prikrade nespoštovanje iz katerekoli strani. Zato ne sme priti do kričanja, žaljivk in loputanja z vrati. Takoj, ko se to zgodi, morate pogovor prekiniti, dokler se čustva ne umirijo. Na ta način najstnik spozna, da ne bo mogel uveljaviti svojih želja, če se bo obnašal jezno in nespoštljivo. Prišel bo do ugotovitve, da škoduje samemu sebi, ker s takim obnašanjem ne bo dosegel svojih pričakovanj – dokler se ne umiri. Vendar ne smete odložiti pogovora o konfliktu, to storite še isti dan. Ne dovolite, da se

konflikti ne razrešijo, kajti v nasprotnem primeru bodo eksplodirali.

Beseda »ne« v konfliktu

- 1) Ne dovolite, da se ta kriza razširi in uniči ostali del odnosa. Konflikt lahko zlahka prevzame vsak pogovor. Bodite pripravljeni pritisniti tipko za odmor, ne z namenom, da bi prezrli ali ignorirali problem, ampak da bi v običajnem normalnem odnosu preživeli čas kosila ali druge skupne trenutke, ki nimajo nič s tem konfliktom.
- 2) Ne izgubite koncepta »mi« med konfliktom. Odnos, ki ste ga gradili z otrokom, bo čez čas prinesel sad, toda samo, če ga boste negovali. Konflikt je lahko za nas starše izziv, vendar moramo k njemu pristopiti kot k priložnosti in ne kot k znamenju poraza z naše strani. Ne dovolite, da v odnosu ustvari trajen razdor.
- 3) Ne dovolite, da bi se konflikti nalagali, soočite se z njimi, ko se zgodijo. Z ignoriranjem samega problema ne odstranite; postane opeka v zidu, ki lahko raste in prepreči vam in vašemu otroku, da bi se pravilno odzvali na prihodnje konflikte. Vsak konflikt, o katerem se pogovorite in ga razrešite, nudi znanje in daje izkušnje za reševanje sporov v prihodnosti.

Bistvo soočanja v kateremkoli konfliktu je to, da ima vsako najstniško vedenje svoj izvor. Spomnite se tega, ko ste sredi nekega konflikta. Simptomi konflikta niso problem, zato težave ne morete rešiti tako, da se soočate samo s posledicami.

Ohranjajte dober, zdrav odnos in naj bodo možnosti pogovora vedno odprte, tako boste rešili vsak konflikt, ki nastane v vaši družini. Pravilno odzivanje se začne z vero. Morate verjeti, da je Bog dovolj velik, da »njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu« kot piše v Pismu Rimljanom 8,28. In da bo on to situacijo obrnil v dobro.

Prevod: Ema Vitek

vir: <http://www.crosswalk.com/family/parenting/teens/conflict-offers-parents-of-teens-teachable-moments.html>

mag. Gary Carlson,
evangelijski
duhovnik
v Novem mestu,
teolog, misijonar
in pastoralni
delavec

Homilija

Podpirate nas z molitvijo

mag. Gary Carlson

Nočemo namreč, bratje, da bi vi ne vedeli za našo stisko, ki nas je zadela v Aziji. Čez mero in čez naše moči nas je obtežila, tako da smo obupali celo nad življenjem. Da, sami v sebi smo sprejeli smrtno obsodbo, da ne bi več zaupali vase, ampak v Boga, ki obuja mrtve. On nas je rešil iz tako velike smrtne nevarnosti. In še nas bo reševal. Vanj zaupamo in še nas bo rešil, ker nas z drugimi tudi vi podpirate z molitvijo. In tako se za nas veliko ljudi z marsičim zahvaljuje za milostni dar, ki nam je bil podeljen. (2 Kor 1,8-11)

Te štiri vrstice opisujejo težko izkušnjo apostola Pavla, ko je pridigal v Mali Aziji. Ne poznamo sicer prave narave njegove stiske: Morda je šlo za hudo preganjanje s strani nasprotnikov njegove duhovniške službe, morda pa ga je prizadela kakšna resna bolezen.

Karkoli je že bilo, so kristjani v Korintu vedeli za to. Zavedali pa so se tudi, da je Pavel mislil, da bo umrl. In tako jim Pavel piše o Božji odrešitvi. Prosi jih tudi, da bi še naprej molili zanj. V teh vrsticah so trije stavki, ki nam pomagajo odkriti pomen Pavlovih besed. Prvi stavek najdemo v 8. vrstici: *»Nočemo namreč, bratje, da bi vi ne vedeli za našo stisko, ki nas je zadela v Aziji. Čez mero in čez naše moči nas je obtežila, tako da smo obupali celo nad življenjem.«*

Izraz **»stiska«** v grščini pomeni breme, ki te uniči. Opisuje človeka, ki gre po cesti in nosi ogromen tovor, ki je težji od njega. Veliko težji je, kot ga on zmore nesti – vsak njegov korak še poveča

neznosno bolečino. Končno odvrže tovor, ker ne more več naprej. Pavel uporabi to besedo, da bi nam povedal, kako se je počutil.

Potem imamo izraz **»čez mero in čez naše moči«**, ki ta napor še potencira. Ta grška beseda se obrača na situacijo, ki je tako pretirana, da je že neverjetna. Pavel pravi, da je postal njegov položaj skrajno resen. Zato je bil v stanju čustvenega in fizičnega obupa. Tokrat se je počutil popolnoma brezupno – mislil je, da se njegovo življenje končuje. Besede so jasne, zadela jih je velika *stiska* in problem jih je obtežil čez *mero in čez njihove moči*.

V drugem stavku v 11. vrstici Pavel hvaležno spodbuja Korinčane: *»ker nas ... podpirate z molitvijo.«* Te besede so v grščini ena sama beseda, ki je sestavljena iz treh krajših besed. Te tri besede so v dobesednem pomenu *»z«, »pod«* in *»delati«*. Če te tri besede združimo, nova besedna zveza pomeni *»delati z drugim pod nečim.«* Gre torej za trenutek, ko skupina ljudi sodeluje, da bi pomagala nekemu, ki je v potrebi.

Povrnimo se k človeku s težkim bremenom. S to sliko Pavel predstavlja samega sebe v Mali Aziji. Pravi, da so bili Korinčani *»pod«* bremenom molitve. In ker so v sodelovanju posredovali za Pavla, so mu *»odvzeli«* to strašno breme. Bistvo je jasno, njihove molitve so Pavlu dobesedno rešile življenje.

Tretja poved 11. vrstice pa pokaže uspeh teh molitev: *»... se veliko ljudi zahvaljuje ...«* Z drugimi besedami, kristjani v Korintu so se zahvalili Bogu, ko so izvedeli, da so bile njihove molitve uslišane. Skupaj so molili za Pavla in skupaj so se potem lahko veselili za uslišane molitve.

V tem odlomku vidimo, kako molitev v cerkvi deluje. Prvič, Pavel v obupni potrebi (vrstica 8) spozna, da je pod neke vrste »smrtno obsodbo« (vrstica 9). Pavlov položaj se je tako poslabšal, da je prišel do zaključka, da bo kmalu umrl. Toda Bog ga je čudežno rešil.

Da, sami v sebi smo sprejeli smrtno obsodbo, da ne bi več zaupali vase, ampak v Boga, ki obuja mrtve. On nas je rešil iz tako velike smrtne nevarnosti. In še nas bo reševal. Vanj zaupamo in še nas bo rešil. (2 Kor 1,9-10)

Pomnimo, da Pavel pravi v 9. vrstici: »Da ne bi več zaupali vase.« Te besede nas spominjajo na pomembno duhovno resnico. Ko nas v življenju zadene tragedija ali ko preživljamo težke čase ali ko se prijatelji obrnejo proti nam, se začnemo spraševati, zakaj se nam dogajajo te strašne stvari. Biblija nam ponuja razlago. Pavel pravi, da pridejo težki časi, da bi nas ti naučili, naj ne zaupamo vase, temveč naj zaupamo samo v Boga. Večina od nas misli, da vemo, kako se spopadati z vsakdanjimi življenjskimi težavami. Včasih pa se zgodi, da nas stvari potisnejo na kolena. In pritisk postane tako velik, da se pod težo zrušimo. In na tej točki, ko vse naše človeške možnosti popolnoma odpovejo, je Bog edino naše upanje. Obupani kličemo Gospodu – vemo, da če nam on ne bo pomagal, je konec. Ko Pavel pogleda nazaj na to težko preizkušnjo, se zaveda, da se je to moralo tako zgoditi, da bi se naučil zaupati samo Bogu.

Seveda se moramo tudi mi naučiti te modrosti in če ste kot jaz, se je potrebno učiti znova in znova. Toda, ko nas Bog reši, odkrijemo dva blagoslova. Prvič, od Boga postanemo odvisni bolj kakor prej. Zavedamo se, da Bog želi natanko to – stalno odvisnost od njega. Drugič, v tistih, ki so molili za nas v času stiske, se razvije močan duh zahvaljevanja. Ne samo, da se preselimo iz obupa v molitev in nato v slavljenje, tudi tisti, ki so molili za nas, napredujejo z nami. Tako je Pavel opisal dogodke: Pavel je v strašni težavi, Pavel prosi za molitev, Cerkev moli zanj, Bog ga reši in Cerkev se združi v slavljenju in zahvaljevanju Bogu. Kar se začne v obupni, življenjsko nevarni situaciji, postane veličasten slavospev in zahvaljevanje Kralju kraljev in Gospodu gospodov.

Ob premišljevanju tega sem dojel preprosto, a globoko resnico: Gospod Bog je vedno povelčan, ko molimo za druge. Naj vam navedem pet razlogov, zakaj naše

molitve za druge ljudi povelčujejo Boga:

- prvič, ker se odzivamo na potrebe drugih ljudi, po vzoru Biblije,
- drugič, ker kažemo, da verujemo temu, kar Božja beseda pravi o molitvi,
- tretjič, ker kažemo pravo duhovno edinost s Kristusovim telesom,
- četrtič, ker združeni z Bogom spodbujamo njegovo delo na tem svetu,
- petič, ker se Bogu zahvalimo za njegov odgovor in zadovoljitev teh potreb.

Ko dojamemo ta duhovna načela, drugače gledamo na molitev. Včasih gledamo na molitev kot na potrebno breme in ne kot na duhovno službo. Kako daleč od resnice! Ko si vzamemo čas in molimo za druge, poveljučujemo Boga. Potrebno je, da nekateri ponovno slišijo to: **Naše molitve pomagajo tistim, za katere molimo, prinašajo pa tudi slavo našemu nebeškemu Očetu.**

Naj vam povem dve preprosti resnici glede molitve za druge: Prvič, v zastopniški molitvi se združimo z Bogom za pomoč tistim, ki so v potrebi. To, da sem združen z Bogom, je zame vznemirljivo in poživljajoče. Ko molim, se sporazumevam s Stvarnikom veselja. In ko molim, so moji motivi čisti, moja vera utrjena, moje srce osredotočeno na stvari, ki so večne. Predstavljajte si, ko molim, se dejansko pogovarjam z Gospodom Bogom, Stvarnikom nebes in zemlje. Skozi moje besede in prošnje se združim z Bogom v blagoslavljanju drugih in napredovanju njegovega Kraljestva. Šibek kot sem, ko molim, pomagam, da luč sveti v temi in da satanova moč slabi.

Drugič, v združeni molitvi se veselimo, ker so naše molitve uslišane. Ta koncept nam pomaga odgovoriti na vprašanja, ki si ju zastavljajo mnogi verniki:

- Zakaj Cerkev poudarja skupno molitev?
- Ali nisem prav tako učinkovit, ko molim sam?

Nek kristjan mi je rekel: »Gary, jaz najbolje molim, ko hodim sam. Kaj je s tem narobe?« Odgovor je, da lahko in moramo moliti sami – toda zgodba tu še ni končana. V skupni molitvi se zgodita vsaj še dve stvari, kar se ne more zgoditi, ko molimo sami. Ena je, da se v skupni molitvi naša vera utrdi. V skupini imajo nekateri močno

vero, drugi šibko, večina pa je nekje na sredi. Ko pa molimo skupaj, molitev ene osebe navdihne drugo osebo. In tvoja vera bo okrepila mojo vero – in moja vera bo okrepila vero nekoga drugega. In ko končamo skupno molitev, vsi odidemo z več vere, kot smo jo imeli ob prihodu.

Drugič, ko molimo skupaj, se naše zahvaljevanje in slavljenje **pomnoži**, ko končno dobimo odgovor. Vsi smo to že doživeli. Molili smo za nekoga, ki je bil hudo bolan in brez upanja na izboljšanje. Ko pa je zdravnik rekel: »Ne znam pojasniti, vendar je veliko boljše«, se je hitro razvedelo in tisti, ki so tako dolgo molili, so bili veseli.

Izpoved

Premagati strah – moja izkušnja

V času študija psihologije mi nič ni pomagalo premagati strahu. Moj študij mi ni dal ničesar, s čimer bi lahko preizkusil, kaj je smiselno in kaj je nesmiselno, kaj je resnica v nasprotju s tem, kar je laž. Ker sem v otroštvu prevzel nazore, ki so temeljili na verskih naukih, sem odgovore iskal v Svetem pismu. Odločil sem se, da bom vsako verovanje smatral za napačno oziroma popačeno, dokler ga ne bi preveril v Bibliji.

Sprva sem se ponižal in odločil, da potrebujem Božjo pomoč, če želim premagati strah. Prvo Petrovo pismo 5,6 pravi: »Ponižajte se pred močno Božjo roko, da vas ob svojem času poviša.«

Zatem sem sklenil enkrat za vselej odvreči vse svoje bojazni, vse skrbi in vse zadeve predložiti Bogu in mu zaupati, da me bo naučil, kar je potrebno, da bi znal spremeniti strah v vero. »Vso svojo skrb vrzite nanj, saj on skrbi za vas.« (1 Pt 5,7).

Kot tretje sem pričel premagovati strah, ko sem se uprl hudiču in ga smatral za lažnivca. Odločil pa sem verjeti Bogu in sprejeti za resnico vse, kar on izreče! »Trezni bodite in budni! Vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl. Uprite se mu, trdni v veri. Saj veste, da prav takšno trpljenje prenašajo vaši bratje, ki so po svetu.« (1 Pt 5,8-9)

Ko sem stal, je Bog stal z menoj. Ko sem se oprl na Božjo Besedo, sem postal nepremičen in odločen v imenu Jezusa Kristusa. Skozi leta sem nadaljeval s tem, in tako

Tako vedno več ljudi začne govoriti o Božji moči. In Bog sprejema vedno več slave in časti.

Naša Cerkev je stara okrog 60 let in vemo, da je Bog uporabil to Cerkev na čudovite načine. Veliko je še stvari, ki jih ne vem o tej Cerkvi – eno pa je gotovo: po tolikih letih zveste duhovne službe v našem mestu si ne moremo niti predstavljati, kaj bi Bog storil, če bi naša Cerkev začela več moliti. In bi molili z večjo duhovno vnemo, pogumom in vero. Ali ne bi bilo čudovito, ko bi ljudje šli mimo naše skupnosti in rekli: »Te Cerkve sicer ne poznam dobro, vem pa, da so tu ljudje, ki znajo moliti.«

postal utrjen v veri, osebnostno stabilen in močan. Odločil sem se, da bom ostal na Božji poti in postal vse tisto, za kar me je ustvaril in mi namenil.

Spodbujam vas, da iščete Božjo resnico. Izzovite vsako misel, ki temelji na strahu in odkrijte, kaj je resnica in kaj ni. Sveto pismo postavite za standard resnice in zaupajte Bogu, da vam bo pomagal razločiti resnico od laži. Vse, kar potrebujete, da bi premagali strah, vam je na voljo v imenu Jezusa Kristusa. To lahko najdejo tisti, ki ga iščejo in se naučijo postaviti njegov značaj za svojega, in tisti, ki vztrajajo v verovanju njegovi Besedi.

Premagajte strah – osebna zgodba

Niso me vzgajali, kako se soočati s strahovi, temveč nasprotno, strah mi je bil vrojen, in to že v rani mladosti. Moja mati in oče sta bila verna, vendar iz različnih Cerkva. Moj katoliški oče je bil gospodovalen in tako je bil katolicizem način življenja v naši družini. Mojih prvih osem let izobraževanja je potekalo v katoliški šoli. Sporočilo, ki sem ga doma in v Cerkvi prejel, je bilo, da sem moral biti dober, sicer bom šel v pekel! Že to prepričanje je bilo zadostno, da je ustvarilo strah. Vse je imelo konec v smrti in peklu! To je bilo podobno kot, da bi živel v živem pesku. Spoved, skesanost in pokora bi me rešila, a to je bilo le kratkotrajno. Nisem imel nobenega duhovnega razumevanja smrti. Vse, kar sem slišal, pa je le doprineslo k mojemu strahu pred smrtjo.

Neke noči, ko sem imel trinajst let in sem bil ravno na tem, da zaspim, sem zaslišal: »Če zaspiš, boš umrl!« Usedel sem se na posteljo, da bi videl, kdo je to rekel, ampak nikogar ni bilo tam. Tako sem se ulegel nazaj in si

mislim, da gre le za slabe sanje. Upal sem, da bom lahko zaspal, vendar mi ni uspelo. Namesto tega sem še enkrat zaslišal iste besede. Takrat me je prevzel strah. Oblil me je mrzel znoj in pričel sem se tresti. Poklical sem svojo mamo in je pritekla, se usedla poleg mene in me objela. Ko sem ji povedal, kaj se je zgodilo, me je potolažila in pomirila. Ulegla se je poleg mene in bila ob meni, nakar sva zaspala. Ko sem se zbudil, sem si mislil: »Vau. Sicer je vse skupaj zares čudno, čeprav se zdi resnično, ampak glavno, da sem še zmeraj živ. Nisem umrl in to je to! To je konec!« Ampak ni bilo tako. V resnici se je tako nadaljevalo še naslednjih dvajset let mojega življenja. Nikoli nisem mogel predvideti, kdaj se bo zgodilo. To se mi ni dogajalo redno vsako noč, zato me je vedno znova ta moreča izkušnja presenetila. In vsakič znova me je potisnila v stanja popolne panike. Nikoli več nisem poklical svoje matere in nikomur nisem nikoli govoril o teh dogodkih.

Pri zgodnjih dvajsetih sem zapustil Cerkev, ker sem postal jezen na Boga, ki me je držal v živem pesku. Boga, ki ni bil ljubeč ali prijazen, ampak strog in nikoli zadovoljen. Diplomiral sem na pedagoški smeri in kasneje dokončal magisterij iz pedagoškega svetovanja. Naučil sem se veliko o psihologiji. Nikoli pa se nisem naučil premagati strahu, čeprav sem odgovore iskal pri vsakem tečaju psihologije, ki sem ga obiskoval. V zgodnjih tridesetih mi je strah uničeval življenje in se na mnogih področjih še okrepil. Moje življenje je bilo navzven čudovito, ampak notranji nemir je postajal zadržljiv. Nikoli ni bilo miru in nikoli se nisem mogel s čim dovolj zaposliti, da bi na tak način uspel zaustaviti misli, ki so iz strahu izhajale.

Končno se je eden izmed mojih bratov usedel z mano in mi dejal: »Bog Svetega pisma ni isti Bog, o katerem smo se učili kot otroci. Morali bi sami zase brati Biblijo. Če bi to naredili, bi Boga videli drugače. On nas resnično ljubi, nas bo ozdravil in nas osvobodil.« Takrat se je v meni prvič pojavilo upanje in to je bilo zadosti, da sem šel iskati odgovore v Sveto pismo. Zopet sem se povezal s Cerkvijo, vendar pa sem se izogibal veroizpovedi svojih staršev. Potrebno je bilo nekaj let preučevanja – poslušanja in učenja – preden sem končno razumel, da so ti strahovi nadzirali moje življenje, ker sem jim to sam dopustil. Dokončno sem doumel, da ni bil Božji namen, da bi se česarkoli bal. Bog si bolj želi, da bi mu zaupal, se

zanašal nanj in bil prepričan v svoje večno bivanje z njim.

Neke noči, ko sem legel k spancu, sem zopet zaslišal: »Če boš zaspal, boš umrl!« Takrat sem se usedel na posteljo, premišljeval, ali naj verjamem temu, kar sem slišal, ali pa verjamem temu, kar sem se naučil v Svetem pismu. Odločil sem se, da nimam kaj izgubiti, razen strahu samega. Prvikrat sem sprejel svoj strah in mu glasno spregovoril: »To je laž in je bila laž od prvega dne! Mučil si me zadnjikrat. Nocoj ne bom umrl, ker je moje življenje v Božjih rokah. Če se odloči, da bom umrl, bo to čisto v redu, ker vem, kaj me čaka. Sit sem teh laži in vseh ostalih, ki mi kradejo občutek miru. Ne bom se prepustil strahu, ker ni v skladu s tem, kar Bog govori. Nocoj bom spremenil mišljenje. Moj um je uradno »v obnovi« in je sedaj pod Božjo kontrolo.« Strah je krepil svoj napad, potem pa sem slišal drug glas, ki je rekel: »Hudič te sovraži, če te vidi nasmejanega, in če boš dal nasmeh na svoj obraz, se ulegel in šel spat, ga boš zmedel.« Nasmehnil sem se, se zahvalil Gospodu z vsem svojim srcem, se ulegel in zaspal.

Se je takrat vse ustavilo? So bili vsi moji strahovi premagani? Verjamem, da so bili, ampak bitka za moj um se je nadaljevala še mesece. Bog mi je zvesto pomagal prepoznavati, če sem se odzival na svoje stare misli, ki so temeljile na strahu. Vsakič znova sem se zavestno odločil ne verjeti temu, kar je bilo v mojih mislih. Odločil sem se raje verjeti Božji Besedi. V Janezovem evangeliju 8,31-32 piše: »... če ostanete v moji besedi, ste resnično moji učenci. In spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila.« Trideset let je mimo, odkar sem sedeč na svoji postelji premagal strah. Prav teh trideset let pa sem se uspel braniti pred tem, da bi strahopetnost zopet prevladala. S pomočjo Svetega Duha ohranjam svojo versko držo!

Se borite s strahom? Psalm 34,5 pravi: »Iskal sem Gospoda, in me je uslišal, vseh mojih strahov me je rešil.« Bog vas hoče osvoboditi, zato ga prosite! Zakaj ne bi prinesli svoje strahove pred Boga? Če nikoli niste imeli odnosa z njim, lahko svoj odnos z njim vzpostavite prav v tem trenutku.

Prevod: Mišo Pavlovič

vir: <http://www.allaboutgod.com/prayer-of-salvation.htm>

Ludwig Schneider,
v Jeruzalemu živeči
nemški novinar
in pisec več
knjig na temo
Božje delovanje
v svetu,
ter izdajatelj
in urednik
krščanske revije
»Israel danes«
(nem. Israel heute)

Polemična misel

Božja kisa pečenka

Ludwig Schneider

Moja žena zelo dobro kuha! Včasih tudi sam kuham.

Zelo rad preizkusim menije, ki sem jih jedel na potovanjih. V kuhinji razgrnem beležke, ki sem jih prinesel iz tujine, in se lotim. Seveda že vnaprej navdušeno pripovedujem o svojem meniju in pri domačih stopnjujem pričakovanje. Originalen okus nosim na jeziku še od takrat, ko sem nek meni jedel prvič ...

Sedaj pripravljam kiso pečenko. Velika gostija je šele čez 4 dni. Začnem že prej, ker mora kos govejega mesa ležati 4 dni v marinadi. Za marinado potrebujem korenje, zéleno, peteršiljevo korenino, čebulo, lovorjeve liste, brinove jagode, zrnca poprav, klinčke in vinski kis. Pozneje za omako še lect, rozine in repino zelenje.

Sicer sem že bil na jeruzalemski Mahane Jehuda tržnici in sem nakupil vse potrebno, ampak sedaj šele vidim, da mi nekaj manjka, na primer peteršiljeva korenina in brinove jagode. Vinskega kisa tudi nimam, ampak le navadni kis. In za omako mi manjka še lect, ki ga v Izraelu ni mogoče kupiti. Kljub temu začnem kuhati.

Imamo sobotni obed (erew-shabbat), izgovorim sobotni blagoslov s kruhom in vinom in miza je praznično pogrnjena, sveče so prižgane, kozarci in naslonjalo za nože se bleščijo. Obrazi žarijo polni pričakovanja. Ponosno serviram svojo kiso pečenko in zmolim molitev pred jedjo.

No, ja, ni ravno tako okusna, kot sem jo poizkusil v Spodnjem Porenju. Moja žena in otroci so vljudni in se jim zdi »super«. Ampak mojim vnukom ne gre tako v slast in se jim zdi preveč grenka. Ko bi vsaj vzel pravi vinski kis in še priskrbel, kar je manjkalo! To naj mi bo v poduk!

Bog nam je obljubil čudovito življenje. Psalm 1 pravi, da se ne smemo odmakniti od Božjega nasveta, od njegovega recepta, kajti le če nam njegov nasvet predstavlja zadovoljstvo in se natančno držimo njegovega recepta, bomo uživali krasno življenje.

Bog nam ni dal svoje postave, da bi nam zagrenil življenje; ne, njegova knjiga postave je v resnici knjiga receptov, ki nam kažejo, kako lahko že na tem svetu živimo čudovito življenje. Upoštevati moramo le njegov recept in ne smemo zaradi trmoglavosti ali lagodja nobene od sestavin izpustiti, ali dodati katero drugo. Moramo se držati njegovega recepta, sicer se ne smemo čuditi, da našim otrokom »naša hrana«, naše versko življenje ne bo predstavljalo spodbude in motivacije, da bi uporabili naš recept.

Božji predpisi so precizne pripombe nebeškega kuharja s 3 zvezdicami, to so njegove skrivnosti. Šele ko upoštevamo ta navodila, pridemo dookusnega obeda,

ki osebo prepriča, da jim sledi. Kajti nobena stvar ne prepriča o Božji dobroti na tak način, kot če človek »okusiti in gleda, kako dober je Gospod« (Ps 34,9). Kajti Božjo milost je moč okusiti in pri tem se poraja apetit za naprej.

V Božji kuhinji ne manjka ničesar, kar potrebujemo, da bi tako kuhali in živeli, kot je v veselje Bogu in tudi nam. V njegovi milosti nam je vse ponujeno, kajti kdor »prosi, ta prejme« vse dodatke. Torej natančno se držimo Božje besede, Božjega prvotnega recepta in s tem teološko ne manipulirajmo. Vse ostalo ni čudovito življenje. Je le religiozen »fast food«, ki nima niti prave moči niti večne vrednosti – in tudi okusno ni.

Prevod: Vida Derganc
vir: Israel danes (Israel Heute), 2011

Pastoralna misel

Odpustiti ali ozdraviti?

Ludwig Schneider

V pastoralni službi človek pogosto vidi ene in iste ljudi, ki prosijo Boga za odpuščanje vedno enega in istega greha, ali če povemo slikovito, ki vedno priznajo, da so ukradli vrv, zamolčijo pa kravo, privezano na njej. V katoliški Cerkvi gredo v spovednico, pri protestantih k duhovniku in pri neodvisnih skupnostih iščejo odvezo pri pastorjih. In tisti, ki ne zaupajo Cerkvi, se uležejo na kavč pri psihologu ali pa javno razgrnejo svoje težave v znanih TV oddajah, torej – isti ljudje, ki Cerkev zavračajo, ker jih je strah, da bo pastor prelomil zavezo molčečnosti, nimajo nikakršnih pomislekov, ko pred milijonsko množico gledalcev razgrinjajo najintimnejše težave.

Verjetno je vsa beda v tem, da Boga vedno prosimo samo za odpuščanje, kajti mislimo, da je Bog tu vendar za to, da nam odpušča, saj vendar v 4 Mz 14,19-20 piše: »'Odpusti, prosim, krivdo tega ljudstva po svoji veliki dobroti, kakor si prizanašal temu ljudstvu od Egipta do tod!' Na to Bog odgovori: 'Odpustil sem jim, kot si molil!'« S temi besedami se že vsa leta zaključuje *Jom Kippur*, torej spravni dan.

Vendar Bog želi več kot pa vedno znova odpuščati. Bog nas želi ozdraviti naših grehov. Odpuščanje je dobro, ampak ozdravljenje je boljše! Kaj nam pomaga, če vedno znova prejmemo odpuščanje, potem pa spet grešimo. Zato Gospod obljublja v Ozeju 14,5: »Ozdravil jih bom njihovega odvrčanja, rad jih bom ljubil, kajti moja jeza se je odvrnila od njih.« Ali drug prevod: »Ozdravil bom njihov odpad, v svobodni milosti jih bom ljubil.« Ali: »Ozdravil bom njihovo odvrnitev, jih plemenito ljubil.«

Tu gre torej za veliko več kot za odpuščanje, tu gre za ozdravitev. Vendar predpostavka za notranje ozdravljenje je, da nam Bog prej odpusti našo krivdo. Brez odpuščanja ni ozdravitve. Brez poprejšnjega očiščenja rane ne bo nobeno zdravilo učinkovito pomagalo.

Jeremija vzdihuje: »Ozdravi me, Gospod, in bom

ozdravljen, reši me in bom rešen, saj si ti moja hvala.« Vedel je, da dokončno ozdravljenje ne prihaja le iz odpuščanja, ampak iz ozdravljenja, ki sodi zraven. Kadar zdravi Bog, lahko rane – kot je to v naravi – ozdravi hitro, lahko pa gre tudi za dolgotrajen proces. Pomembno je, da ozdravimo! In ne samo telesno in duševno, ampak tudi v duhu.

Žal pa pod ozdravljenjem razumemo le telesno ozdravljenje. Seveda je čudovito hoditi naokoli zdrav in močan. Moliti za to je pravilno! Sam imam težave z nogo. Seveda prosim Boga za ozdravljenje, saj me je že večkrat ozdravil: štirikrat so mi odprli glavo, pa še vedno lahko jasno mislim. Potem so mi prerezali trebuh – pa še vedno lahko potujem zaradi predavanja.

Vsekakor mi je notranje ozdravljenje veliko pomembnejše kot zunanje, kajti zemeljski človek tako in tako enkrat umre in še tako negovano telo razpade. Že Pavel je šel na misijonsko potovanje s to zavestjo: »Seje se v propadljivosti, obuja pa v nepropadljivosti.« (1 Kor 15,42). S tem nas spomni Jezusovih besed, naj »iščemo najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost« (Mt 6,33), kajti samo naš notranji duhovni človek pride v večnost – z izjemo teh, ki živijo do vznešenja.

Jezus gre celo tako daleč, da je priporočal, da le ne bi izgubili večnosti, naj si raje staknemo oko, če nas zavira na poti do večnega življenja, kakor da bi bili zaradi poželenja naših oči vrženi v pekel. Seveda je to mišljeno le alegorično. To nas uči, naj razumemo pod ozdravljenjem v prvi vrsti ozdravljenje našega duha in naše duše in se ne zadovoljimo s tem, da Bog odpusti le našo krivdo in grehe, kajti ker nas Bog ljubi v svobodni milosti, nas želi ozdraviti vseh naših prestopkov – ozdraviti v popolnem pomenu.

Prevod: Vida Derganc

vir: Izrael danes (Israel Heute), rubrika Beseda iz Jeruzalema, 2011

Svetovanje

7 navad najuspešnejših kristjanov

Jeniffer LeClaire

Stephen Covey je zgradil imperij oglaševanja s svojim najuspešnejšim književnim delom z naslovom *7 navad najučinkovitejšega življenja* (ang. *The 7 Habits of Highly Effective Living*). Pa tudi *7 navad najuspešnejših najstnikov* (ang. *The 7 Habits of Highly Effective Teens*) in *7 navad najuspešnejših družin* (ang. *The 7 Habits of Highly Effective Families*). Najnovejša pa je *Osmo navada* (ang. *The 8th Habit*). V teh delih skuša avtor prikazati, kako biti proaktiven, v sožitju in kako »naostriti žago«. Sami dobri nasveti.

Medtem ko občudujemo Coveyev modrost in knjigo odličnih marketinških strategij, vseeno ne pozabimo, da ima Sveto pismo veliko podobnih praktičnih nasvetov glede dobrih in slabih navad. Zlasti 2. Timotejeva knjiga ponuja nekaj tega, kako živeti apostolsko življenje. Potrebno je vedeti, da je Pavlova knjiga tudi največja uspešnica, del največje uspešnice vseh časov. V tem zapisu Pavel daje končna navodila svojemu duhovnemu sinu.

Druga Timotejeva knjiga vsebuje Pavlove slavne zadnje besede. Ko je nekdo pred tem, da bo zapustil ta svet, so zadnje besede vredne pozornosti. Kaj je torej Pavel povedal Timoteju v svojem zadnjem pismu? Kaj mu je pustil, kar bi mu pomagalo boriti se v »dobrem boju upanja«, ki ga je Pavel dobil? Kaj je velik apostol delil s Timotejem glede apostolskega življenja?

Pavel je opozoril Timoteja glede nekaterih slabih navad, ki bi ga vodile stran od njegove usode, kot na primer nepomemben pogovor, ki vodi k brezbožnosti. Opozoril ga je tudi glede potencialnih slabih lastnosti kot so biti osredotočen nase, pohlepen, ponosen, aroganten, neubogljiv, nehvaležen, posveten, žaljiv, nepremišljen in med drugim tudi izdajalski ali nezvest. Vendar bolj kot vse drugo je Pavel naklonil Timoteju nekaj modrih besed, v katere bi se slednji lahko zatekal še dolgo po tistem, ko bo njegov mentor odšel k Bogu. Te, kot jih sam imenujem, predstavljajo sedem navad ali lastnosti uspešnega apostolskega življenja.

Navada št. 1: Sprejmi dar in ga uporabi pogumno

Apostol Pavel je rekel Timoteju, naj sprejme Gospodov dar in ga obdrži. Všeč mi je, kako to Sveto pismo poudarjeno izrazi: »Zato te opominjam, da znova razplameniš Božji milostni dar, ki je v tebi po polaganju mojih rok« (2 Tim 1,6). Pavel opozarja mladega služabnika, da Bog ni izvor strahu, in ga spodbuja, naj hodi v moči Božje ljubezni, kar je seveda boljše, kot da klečepłazi in je prestrašen. Apostolsko življenje zahteva od nas, da imamo v sebi plamen srčnosti, ker se bo vedno pojavil nekdo, ki bo skušal speljati naše sanje v reko negativizma.

Navada št. 2: Trdno se drži resnice

Apostol Pavel je prelil svoje življenje v Timoteja. Kot dobri duhovni očka je Pavel učil Timoteja Kristusovih doktrin, izoblikoval njegovo pot in ga podpiral v molitvi. Pričakoval je, da se bo Timotej držal vseh teh dognanj, ki jih je sprejel. Da se bo trdno držal resnice. »S Svetim Duhom, ki prebiva v nas, varuj (z najnežnejšim občutkom) lepi zaklad, ki ti je bil zaupan« (2 Tim 1,14).

Apostol Pavel je opozoril Timoteja tudi glede tega, kaj se zgodi s tistimi, ki se resnice ne držijo trdno: padejo na stranpot, kot Figel in Hermogen. Apostolsko življenje zahteva od nas, da obdržimo zdravo ravnovesje med novimi odkritji in trdnimi temelji, tako da z novimi resnicami, ki nam jih Bog razkriva, napredujemo.

Navada št. 3: Vzgajaj druge v dušebrižništvu

V nadaljevanju je Pavel naročil Timoteju, naj bo močan v milosti, ki je mogoča le v Jezusu Kristusu, medtem ko tudi druge vzgaja, kako delati za Boga. Tu je Pavel pozval Timoteja, da se kot vodja povzpne na višji nivo. Vedel je, da je širjenje pravega evangelija odvisno od razdajanja sebe drugim. »Kar si slišal od mene pred mnogimi pričami, izrōči zanesljivim ljudem, takim, ki bodo zmožni tudi druge poučiti« (2 Tim 2,2).

Poglejte, kako je Pavel razčlenil navodila. Povedal mu je, naj previdno izbira zanesljive in zveste ljudi. Apostolsko življenje upošteva in ohranja naš čas s tem, ko nam naroča, naj se razdajamo samo za tiste, ki si prizadevajo za Boga s celimi srci.

Navada št. 4: Bodi discipliniran in pripravljen prenašati težave

Apostol Pavel ni poskusil olepšati apostolskega načina življenja. Direktno je povedal Timoteju, da bo potreboval dobro navado, ki se imenuje disciplina, če se bo hotel pripraviti na težave »kot dober vojak Jezusa Kristusa«. Pavel ga je opomnil, naj se ne zapleta v življenjske prepreke. Z drugimi besedami, naj ne dovoli, da se duhovniško delo zapleta s posvetnostjo. Bodi osredotočen na to, za kar si poklican. Bodi discipliniran, da boš igral po pravilih, ki jih je postavil Bog. Posveti svoje življenje Božji besedi, kot pravi v 2. pismu Timoteju 2,3-7: »Trpi z menoj kot dober vojak Kristusa Jezusa. Nihče, ki služi vojsko, se ne zapleta v vsakdanje opravke, da bi le bil po volji tistemu, ki ga je vzel za vojaka. Tekmovalec ne dobi venca, če ne tekmuje po pravilih. Kmet, ki se trudi, ima prvi pravico pobirati sadove. Premisli, kaj pravim. Sicer pa ti bo Gospod dal pamet v vsem.«

Apostolsko življenje pomeni imeti disciplino, tudi ko se zdi, da gre ostalim tudi brez nje vse gladko.

Navada št. 5: Bodi osredotočen na Kristusa

»Spominjaj se Jezusa Kristusa, ki je bil obujen od mrtvih (kot obljubljeni Kralj), Davidovega potomca, kakor sem oznanjal v svojem evangeliju« (2 Tim 2,8). Pavel je vedel, da bo Timotej moral ves čas imeti v mislih Kristusovo vstajenje, da bo lahko prenesel preganjanje, ki je bilo del oznanjanja Evangelija v tistem času.

Apostolsko življenje pomeni potrpežljivo vztrajati v vsem zaradi Evangelija. Gre za spoznanje, če umremo z njim, bomo tudi živeli z njim. Če vztrajamo, bomo tudi vladali z njim. Če ga zanikamo, zavržemo in zavrremo, bo on storil enako (2 Tim 2,11-13).

Navada št. 6: Poznaj Božjo besedo

Naslednje besede modrosti apostola Pavla za mladega Timoteja so bile naloga spoznati Božjo besedo. Pavel mu je dal navodila, naj se potruji, da se bo »pred Bogom (preverjeno) izkazal za preizkušenega, za delavca, ki se mu ni treba sramovati in ki pravilno ravna z besedo resnice« (2 Tim 2,15). Apostolsko življenje je življenje v Besedi. To je edini trdni temelj, ki ga je Bog postavil in obstoji tudi ob najhujših tresljajih.

Navada št. 7: Živi čisto življenje

Končno je apostol Pavel povedal Timoteju, naj začne živeti čisto življenje. Razložil mu je, da kdor se očisti, bo postal posoda, ki jo bo Bog uporabil, primeren in pripravljen za dobra dejanja. »Béži pred mladostnimi poželenji. Prizadevaj si za pravičnost, vero, ljubezen in mir s tistimi, ki iz čistega srca kličejo Gospoda« (2 Tim 2,22). Apostolsko življenje vsebuje večino, kako prepoznati in zavrniti priložnosti, v katerih bi se zapletel v nepomembne polemike glede neumnih vprašanj, ki povzročajo zdrahe in spore.

Seveda teh 7 nasvetov ni dokončni seznam pobožnih navad, vendar sem prepričan, če si bomo prizadevali v teh sedmih področjih, ki jih je Pavel poudaril in se nanašajo tako na samo življenje kot na služenje Bogu in ljudem, da bomo postali bolj učinkoviti »za Božjo slavo«. Ali ni to bistveno?

Prevod: Tabita Jovanović

vir: <http://www.thevoicemagazine.com/christian-living-christianity/spiritual-growth/7-habits-of-highly-effective-christians.html>

Pogovori v knjižnici (3)

Mira Grahek

Bližal se je konec šolskega leta. Tudi učenci so bili precej na koncu svojih moči. V knjižnico so prihajali brez kakšne posebne želje po branju, bolj zato, da so se družili, pogovarjali, igrali in kaj poiskali na internetu. Le Katarina je še kar brskala med knjigami po policah. Iskala je pesmi o počitnicah. Ko je našla kakšno zanimivo, jo je na glas prebrala prijateljem. A nobena jih ni pritegnila. Potem pa je prebrala eno, ob kateri se je med njimi razvil zanimiv pogovor.

Katarina: »Kaj pravite o tej pesmi?

O POČITNICAH

Prijatelj preljubi,
prišli smo domov
od knjig in zabuhlih
ljubljskih zidov!

Zdaj suknjo ogrni,
pokrij si glavó
in palico primi
ter pojdi z menó.

Pod hribom prisojnim
vse giblje, živi,
in sonca se v petju
glasnó veseli.

Nastavi pod bukvo
zeleno uho!
Kaj ptičja beseda
oznanja takó?

Tam pili sinica
v grmovju naglas,
a detel ti kljuje,
da sliši ga vas.

In tam črnoglavček
na veji sedi,
otroke človeške
modrosti uči:

'Poslušaj mladina,
ti hčerka in sin,
kaj ptica prepeva
vesela z višin!

Ne išči brez mere
na svetu blaga!
Le česar je treba,
to Bog naj ti da!

Za slavo se mnogo
ne klanjaj ljudem,
da zdravega spanja
dobil boš potem!

Nedolžnost ohrani,
ostani vesel,
pa boš zadovoljen
in srečno živel.

Jaz nisem nikoli
ne žel ne oral,
a vsega mi Oče
obilo je dal.

V kočijah se nisem
še vozil nikdár,
a v gnezdu sem svojem
le jaz gospodar.'«

Blaž: »Rekel bi, da je malo starinska.«

Katarina: »Morda res, a ni čudno, saj je nastala pred več kot 160 leti.«

Tadej: »Kdo pa jo je napisal?«

Katarina: »Fran Levstik.«

Ana: »O, saj njega pa poznamo.«

Blaž: »Ja, predvsem po Martinu Krpanu. Nekje sem prebral, da je Martin Krpan prva slovenska umetna pripoved, ki se še danes zdi mnogim najlepša in najljubša slovenska povest, Martin Krpan pa največji slovenski literarni junak.«

Katarina: »Fran Levstik je Martina Krpana napisal zato, ker je želel slovenskim pisateljem pokazati, kako naj pišejo in kje naj iščejo snov in junake za svoja dela, da bodo zanimiva tudi preprostim ljudem.«

Ana: »Napisal ga je na kozolcu v svoji rojstni vasi.«

Benjamin: »Bil sem že v njegovi rojstni vasi Retje na Dolenjskem, kjer Ilijev kozolec še stoji. Je največja vaška znamenitost.«

Tadej: »Zakaj je napisal Krpana na kozolcu?«

Ana: »Ko je bil Fran Levstik star 11 let, je odšel v šolo v Ljubljano. Takrat so njegovi starši prodali majhno domačijo v Retjah, od katere niso mogli živeti, in kupili novo v Prečni pri Novem mestu.«

Katarina: »V Prečni še živijo pisateljevi sorodniki. Pred kratkim sva s teto obiskali Levstikovo prapranečakinjo, gospo Mileno Drašler, ki nama je povedala nekaj zanimivih stvari o njem.«

Ana: »A Fran Levstik je bil tako navezan na svojo rojstno vas, da je tudi potem, ko so se preselili, med počitnicami še naprej prihajal v Retje. Ker ni imel več doma, je bival pri sosеду. In nekoč je na njegovem kozolcu napisal to slavno povest.«

Tadej: »Kaj pa je Levstik študiral?«

Katarina: »V Ljubljani je obiskoval gimnazijo. Takrat je v vseh srednjih šolah pouk potekal v nemščini. Bil je odličen učenec. Bil je tudi zelo zaveden in ponosen Slovenec in zato ga je imel en učitelj na piki. Tako mu je nagajal, da Levstik ni naredil mature in ni mogel študirati jezikov, ki so ga najbolj veselili. Potem je odšel na Češko in se vpisal na teološko fakulteto. A študija ni končal.«

Tadej: »Zakaj ne?«

Katarina: »Zaradi istega učitelja iz gimnazije. Kmalu po tistem, ko je Levstik odšel na Češko, je v Ljubljani izšla zbirka njegovih pesmi. Mladi so jih zelo radi brali in to je tistega učitelja tako jezilo, da je pisal na Češko, da morajo Levstika izključiti iz šole, ker da je izdal zbirko pohujšljivih pesmi. Pesmi sploh niso bile pohujšljive, a Levstika so vseeno izključili.«

Tadej: »Kako pa je živel potem?«

Benjamin: »Precej revno. Vrnil se je v domovino in se preživljal kot domači učitelj otrok bogatih staršev. Zelo se je zavzemal, da bi bil slovenski jezik enakopraven evropski jezik in da bi bili Slovenci svoboden evropski narod, zato je pisal tudi slovensko slovnico in sestavljal slovar slovenskega jezika, ki ju do takrat še ni bilo. Pisal in režiral je tudi igre, ki jih do takrat tudi še ni bilo v slovenskem jeziku.«

Ana: »Ker je bil tako zaveden, je imel veliko nasprotnikov, ki so ga napadali. Dosegli so tudi, da je večkrat izgubil svoje delo in bil brez denarja. Velikokrat ni imel niti za hrano in je živel v skrajni bedi in stiski. Kljub temu pa je ostal zaveden, pošten in pogumen do konca.«

Tadej: »Koliko časa pa je živel?«

Benjamin: »Levstik se je rodil leta 1831, umrl pa leta 1887, torej je živel 56 let.«

Katarina: »Nekaj let pred smrtjo je s pomočjo prijatelja dobil redno delo knjižničarja v ljubljanski licejski knjižnici, to je današnja Narodna in univerzitetna knjižnica.«

Ana: »Ko je dobil to službo, pa je moral obljubiti, da ne bo več javno deloval na kulturnem in političnem področju.«

Katarina: »Takrat je začel pisati pesmi za otroke. Objavljal jih je v reviji Vrtec pod naslovom Otročje igre v pesmicah. Te pesmi so kot nekakšna navodila za razne otroške igre, podobne ljudskim pesmim in so se zelo razlikovale od otroških pesmi, ki so jih takrat pisali drugi pesniki. Ti so hoteli s pesmimi predvsem vzgajati otroke, Levstiku pa je bila bolj kot vzgoja pomembna igra.«

Ana: »Zato štejejo Levstika za začetnika modernega mladinskega pesništva na Slovenskem.«

Tadej: »Torej je Levstik utemeljil tako moderno pesništvo za otroke kot tudi moderno pripovedništvo za odrasle.«

Blaž: »Ja, in s svojimi deli je še vedno aktualen. Pred kratkim je znani slovenski diplomat Milan Jazbec izdal knjigo z naslovom Martin Krpan: diplomat in vojščak. V njej zelo zanimivo in duhovito dokazuje, da ima Levstikov Martin Krpan take lastnosti, da bi bil z njimi idealen za današnjega diplomata in vojščaka.«

Benjamin: »To knjigo pa moram prebrati.«

Tudi drugi učenci so se navdušili, da bi spet vzeli v roke Levstikova dela. Skupaj smo poiskali različne izdaje Martina Krpana in drugih del in zatopili so se v branje.

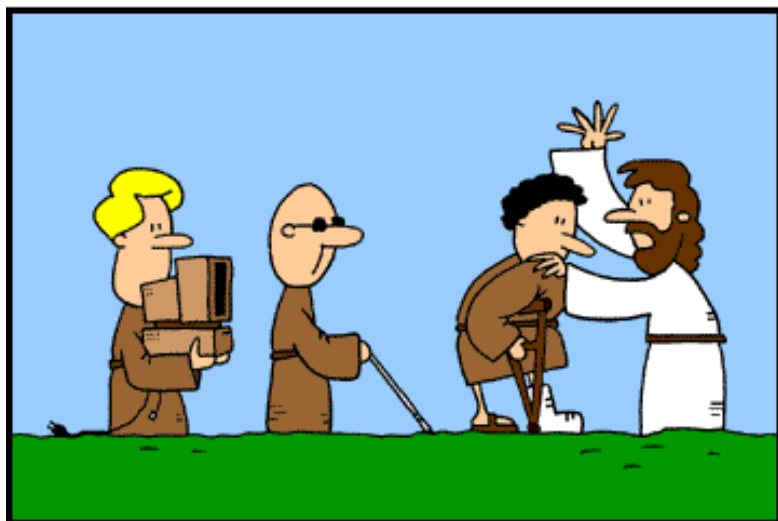
Komaj sem čakala, kakšni bodo njihovi komentarji.

**»Lahko moliš kakorkoli,
ovsena kaša bo še vedno ovsena kaša.«**

**Vsi ostali samo govorijo o tem, da je treba
gledati na križ, medtem ko on to
v resnici počne!**

**»S tem zaključujem današnjo pridigo.
Drugačna stališča lahko najdete na e-strani
www.kriva-vera.si.«**

Vode počitka

revija za
evangelijsko
duhovnost

leto 27, številka 5-6/2011

Izdajatelj:

Evangelijska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor:

Peter Golob, dr. Daniel Brkič, Irena Jerman Polenšek,
Mira Grahek, Tabita Jovanović, Tjaša Golobič

Glavni urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Lektorica: Tabita Jovanović

Oblikovanje, izbor fotografij in slik: Peter Golob

Grafična priprava:

Evangelijska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangelijska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto

Kontakt:

07/334-13-41, 040/469-749

Elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi.
Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za
tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distri-
bucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na
transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359,
prejemnik *Evangelijska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica
27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.*

ISSN (tiskana izdaja): 1855-2854

ISSN (spletna izdaja): 1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki
na spletni strani Evangelijske cerkve Novo mesto:

www.evangelijaska-cerkev-nm.si

Navedek na zadnji strani je iz 2. Pisma Timoteju 4,9.

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma
(SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem.
Vse pravice pridržane. – Razen, če ni ob navedku zapisano drugače.

GEORGE GORDON BYRON

Najdaljši užitek je
sovraštvo, ljudje ljubijo na
hitro, sovražijo pa brez
naglice.

FERNANDO DE ROJAS

Vsi dolgovi se z nečem
plačajo, le ljubezen pa plača
ljubezen.

GEORGE BERNARD SHAW

Na nebu angel ni nič
posebnega.

GILBERT KEITH CHESTERTON

Ne gre za to, da ne bi videli
rešitve: gre za to, da ne
vidijo problema.

RÉMY DE GOURMONT

Altruist je zmeren egoist.

QUINTUS FLACCUS HORAC

Če hočete, da bo jokal,
morate najprej vi jokati.

*Potrudi se in
čim prej pridi k meni.*

